

Lord Raffles

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

De Waanzinnige

Nr 2022

NEDERLAND : 35 Ct.
BELGIE : 5 Fr.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal
Uitgave van « IN DEN OUDEN WINDMOLEN », Hasselt (België)
Voor Nederland ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL, AMSTERDAM

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

DE WAANZINNIGE

HOOFDSTUK I.

HET AFSCHEID

Op ongeveer vijftig mijlen afstand ten Noordoosten van Fort Joekon ligt, in volslage eenzaamheid, de hut van Jim Hale, de pelsjager.

Wanneer de zomer in het land is, behoeft hij niet te klagen over de verbindingen met de buitenwereld, ten minste wanneer men de omstandigheden in aanmerking neemt.

Want dan stroomt de Porcupine of Stekelvarkenrivier vrijelijk tussen hare boorden en men kan met een vlotte kano tamelijk gemakkelijk honderden mijlen afleggen, als het moet.

Dan is er ook het paard, nog altijd onmisbaar in deze streken, want van een verkeersweg voor auto's is nog geen sprake, en treinen verwacht men er niet, voor wij nog eens een halve eeuw verder zijn.

Wellicht is dan het land beter ontgind, of men vindt ergens ijzererts in de bodem, of petroleum, of er is een ander motief, om over te gaan tot de aanleg van het stalen spoor.

Zoals het nu is, zou het stoompaard hoogstens in tijden van goudkoorts of 's zomers enkele tientallen passagiers per week kunnen vervoeren! Stellig niet meer.

Maar op het ogenblik waarop dit verhaal aanvangt lag het gehele land dik bedolven onder de sneeuw, die hier en daar een halve meter hoog lag en op punten waar de wind vrij spel had nog aanzienlijk veel hoger en men was toch pas in het begin van de winter! De sterkste sneeuwplaat zou niet in staat zijn geweest iets tegen deze tot een ijzerharde massa aaneengevoren laag uit te richten.

En Jim Hale deed er dus verstandig aan bij het begin van de herfst te zorgen dat er een groot voorraad brandstof, verduurzaamde levensmiddelen en vooral munitie opgestapeld lag in het schuurtje, dat bij het grote blokhuus behoorde, en dat hij bereiken kon door een tussendeur, zonder genoodzaakt te zijn, zijn neus buiten te ste-

ken, op gevaar af dat die dadelijk zou bevriezen.

Jim Hale was ongetrouwd, ofschoon hij de dertig al gepasseerd was en bracht daar de jachttijd door in gezelschap van zijn vallen, zijn tien trekhonden, zijn trouw geweer en niet te vergeten zijn knecht, een schrandere halfbloed, Jean Tabor geheten.

Hij was de zoon van de Fransman, die in Canada had gewoond, even over de grens en een Indiaans meisje, dat Tabor naar Halifax gevolgd was.

Intussen had de knaap heel wat meer van zijn moeder dan van zijn vader geerfd. Hij was meer Indiaan dan Fransman! Zijn blik was weergaloos scherp, hij was schier onvermoeibaar en hij zocht vruchteloos zijns gelijke in het zetten van vallen, het opsporen van het wild en het voorlopig toebereiden van de huiden.

Hij hield van Hale, zoals een trouwe hond van zijn meester houdt en de eenzaamheid viel hem volstrekt niet zwaar, evenmin als de afwezigheid van vrouwen en toch waren geen van beide mannen wat men een vrouwenhater pleegt te noemen! Zij waren alleen maar van oordeel, dat vrouwen hier slechts in de weg zouden lopen en hen zouden afhouden van de harde, altijd durende arbeid, die hen menigmaal dagen achtereen van huis hield, met hun slede, hun honden, hun tent en hun zak gedroogd vlees.

Men zal hieruit enigszins kunnen afleiden hoe de brave Jim zich wel mocht gevoelen op die koude Novemberdag, toen hij daar aan zijn tafel zat in het gezelschap van twee vrouwen!

En wat voor vrouwen! Mooie, jonge meisjes van een zekere beschaving, zoals men ze geen honderd mijlen in het rond aantrof!

Zij waren pas de dag tevoren in die ruwe blokhut komen binnenvallen en de dichterlijke Tabor sprak dadelijk van «een tweelingzon». Vervolgens sprak hij nog van «twee bloezems op dezelfde stengel».

Voorts waren daar in het heerlijk warm gestookte vertrek nog drie mannen, en dat waren John Raffles, Charles Brand, en de reus James Henderson.

Om hetgeen thans volgt, goed te kunnen begrijpen, is het noodzakelijk, dat hier in het kort worde medege-deeld, op welke wijze de twee jonge meisjes daar in die eenzame blokhut in de barre eenzaamheid van het winterse Alaska waren terecht gekomen.

Suzan en Irma Macpherson waren de dochters van een hoogleeraar in de plantkunde, die tevens, bij wijze van liefhebberij delfstofkunde bestudeerde. Zijn zwerfzucht echter maakte het de oude heer onmogelijk, lang op een zelfde plek te blijven en hij raakte zijn betrekking kwijt. Niet echter zijn lust tot onderzoek, en zo trok hij dan door een groot gedeelte van Noordelijk Amerika, aan zijn dochters overlatend, zo goed als het ging voor zich zelf te zorgen. Hij was een zeer zonderling, vertrooid mannetje, de oude heer Macpherson! Niet dat hij niet innig veel van zijn dochters hield, maar hij kon zich eenvoudig niet voorstellen, wat eigenlijk de betekenis van geld was en gedroeg zich, alsof hij in een lui-lekkerland woonde waar anderen wel voor hem en zijn twee meisjes zouden zorgen.

Gelukkig waren die wat dichter bij de begane grond gebleven. Ze hadden zich flink door het leven geslagen, zodra hun moeder gestorven was, de enige, die het zonderlinge mannetje, hun vader, wist te beteugelen.

Omstreeks een maand geleden hadden Suzan en Irma een betrekking aangenomen in een groot restaurant ergens in het hoge Noorden, waar zij zouden musiceren, maar helaas was juist de trek begonnen van goudzoekers, die van alle zijden waren komen toestromen op het bericht dat er ergens aan de Stekelvarkenrivier goud was gevonden.

Het gevolg was dat de meisjes al heel spoedig in grote moeilijkheden verkeerden en het feit dat hun vader

zich later bij hen voegde kon daar al heel weinig aan veranderen! Wat dat betreft had hij er evengoed niet kunnen zijn!

Tot hun groot geluk echter kruiste hun weg zich met die van Raffles, die zij kenden onder de naam van graaf Palmhurst en die zich over hen had ontfermd. Na heel wat avonturen hadden zij tenslotte gezamenlijk Fort Joekon bereikt en hier begon het gevaar nog dreigender te worden. Juist na hun aankomst brak er een oproer uit in de gevangenis van het Fort, gevolgd door een brand die het gehele houten gebouw in as legde. En alsof dit nog niet genoeg was, werd de kapitein van het Fort, Richard Mellony tamelijk ernstig gewond en zijn plaatsvervanger, luitenant Falquhar, betoonde zich een laaghartige schurk, door misbruik te willen maken van het verblijf der beide meisjes op het Fort, dat nu onder zijn hoede stond.

En voor Brand waren al deze zaken nog erger geworden, nog smarterlijker door de omstandigheid, dat hij niet ongevoelig had kunnen blijven voor de liefstalligheid van Suzan, de oudste zuster.

Wie weet waartoe dit alles nog geleid zou hebben, wanneer niet onverwacht een ontknoping ware gevolgd, die aan alle dromen van de arme Brand ruw een einde maakte. Suzan bleek de verloofde te zijn van dezelfde kapitein Mellony, die nu nog altijd gewond lag in zijn kamer op het Fort, en daar verpleegd werd door een Indiaanse vrouw, die als een moeder voor hem zorgde.

De gebeurtenissen volgden elkander daarna zeer snel op. Raffles bevrijdde niet alleen de beide meisjes, die brutaalweg waren opgesloten in een kamer van het Fort, maar nam voor alle zekerheid ook de luitenant mee, daar hij bevreesd was, dat hij anders onmiddellijk achtervolgd zou worden. Bovendien haatte Falquhar kapitein Mellony, en wie weet wat er gebeurd zou zijn, als men het lot van de gewonde in zijn handen had gelegd.

De kleine troep bereikte het huis van Jim Hale, een goede vriend van «Graaf Palmhurst».

Professor Macpherson had men op het Fort achter gelaten, waar hij het heel wat beter zou hebben dan in de barre, koude wildernis van het Noorden.

En in deze zelfde hut was men de dag tevoren overvallen door een troep gespuis, samengesteld uit een deel der ontvluchte gevangenen, dranksmokkelaars en goudzoekers, men had zich natuurlijk te weer gesteld, maar de zaak zou stellig zijn misgelopen, als er niet gelukkig te elfder ure politie was komen opdagen, die de belegerden had ontzet.

En daarop kwam onverwachts het tragische einde, een van de overmeesterde gevangenen trad naar voren, en schreeuwde het uit, dat Falquhar zelf het gehele plan van het oproer had opgemaakt, dat hij dikwijls hielp bij het smokkelen van drank, en dat hij hun eigenlijke aanvoerder was! Falquhar gaf het antwoord dat men van een laf persoon als hij was kon verwachten: hij wist een revolver te grijpen en schoot zich een kogel door het hoofd.

De politie was vervolgens met haar gevangenen in de richting van Fort Joekon weggetrokken, en Raffles Brand en Henderson waren met de twee meisjes achtergebleven in het gastvrije huis van de pelsjager.

De toestand was dus op dit ogenblik aldus: De vader van de meisjes was op het Fort, ongeveer vier dagen reizen meer naar het Zuiden, de verloofde van Suzan lag met een kogelwonde op zijn legerstede en Raffles en zijn vrienden waren van plan, op jacht te gaan.

Maar daarvan kon men helaas niet spreken, want de vlakte was nog lang niet gezuiverd van het geboefte. Er moesten nog tien of twaalf ontsnapte gevangenen rondzwerfen, waarschijnlijk goed bewapend, en tot alles in staat, om zich nieuwe munitie te verschaffen.

En dan moest men nog denken aan de goudzoekers, die nog steeds op enige afstand voorbijtrokken, begerig naar het gele metaal.

Over de naaste toekomst nu werd gesproken rond om die ruw houten tafel, zo zwaar als ijzer en waarop zelfgebakken brood, geitenkaas, gecondenseerde melk en wat potjes met ingemaakte vruchten stonden. Dat was het ontbijt!

Allen luisterden op dit ogenblik naar Raffles, die ernstig zei:

— Ik betreur het nu Miss Suzan, dat ik u en uwe zuster zover Noordwaarts heb laten trekken! Want naar het schijnt buigt zich de stroom der Goudzoekers juist op deze plek naar het Westen om, en reeds na een enkele dagreis zouden wij zeker op hen stuiten. Ik acht het daarom het beste, dat wij u zo spoedig mogelijk en nadat gij goed zijt uitgerust naar Fort Marpherson brengen, dat is omstreeks tien dagen reizen hier vandaan.

— Maar ligt Macpherson niet in Canada? vroeg Brand, die tamelijk stilzweigend was geweest, maar zich gelukkig prees, dat hij niets van zijn smartelijk geheim aan het beminde meisje had verraden.

— Inderdaad, maar wat zou dat? Was de wedervraag van Raffles. Wij hadden allen onze papieren, en het zou ons weinig moeite kosten, zo vaak wij dat verlangen de grens te passeren. Overigens, de bewaking daarvan kan hier moeilijk afdoende zijn. De begaanbare wegen zijn zeer weinig in getal, de sneeuw heeft alles gelijk gemaakt en Amerika evenmin als Canada kan een legerkorps grensbeambten missen, alleen om dit punt te beschermen!

— Het is mij toch al steeds een raadsel geweest, hoe het mogelijk is, de smokkelaars buiten het land te houden, terwijl het land duizenden en nog eens duizende mijlen kustlijn heeft! merkte Henderson op.

— Het zou ook bijna onmogelijk zijn, James als er geen telefoon, geen

telegraaf, geen radio en geen snelle schepen waren! gaf Raffles ten antwoord. Vertel mij eens, Hale zou je ons kunnen aanraden, nog vandaag te vertrekken, om deze jonge dames naar een veiliger plaats te gaan brengen, ver buiten de trek van de goudzoekers?

— Wanneer gij het oog hebt op het weder, kan ik uw vraag bevestigend beantwoorden, graaf! antwoordde de pelsjager. Gij komt immers terug?

— Stellig, zodra wij zekerheid hebben, dat deze jonge dames volkomen veilig zijn!

— Het spijt ons, graaf, dat wij u zo veel last berokkenen! zei Suzan met zachte stem. Door ons heeft zelfs uw leven gevaar gelopen!

— Zeg dat toch niet! riep Brand levendig, voor Raffles nog iets had kunnen zeggen.

Irma, die een tijdlang dromerig uit het raam naar buiten had gekeken, een raam dat misschien wel dertig dollar waard was, want het bestond uit echt glas! zei nu, met een snelle blik naar haar zuster en blijkbaar aarzelend:

— Graaf, wilt gij mij veroorloven iets te vragen?

— Dat spreekt immers van zelf! zei Raffles met een glimlach!

— Gij hebt ons verder weg willen brengen, om ons te beschermen tegen luitenant Falquhar, niet waar? Maar, hij is nu dood, op een vreselijke wijze gestorven. Gevaar is er volstrekt niet meer voor ons op het Fort! Oh, ik vraag het niet uitsluitend voor mij, ik doe het hoofdzakelijk voor Suzan! Zij kan het denkbeeld niet verdragen, weg te gaan van kapitein Mellony, nu hij aan de beterhand is! Zoudt gij, vindt gij het brutaal, als ik vraag, ons liever weer terug te brengen naar vader en Richard?

Raffles dacht maar een kort ogenblik na en antwoordde toen:

— Het verheugt mij dat gij zelf dat voorstel doet! Zeker, de grote vijand is verdwenen, en tegen dat wij terug

zijn, moet Richard zo goed als genezen zijn! Weliswaar krioelt Fort Joekon op het oogenblik van gevaarlijk gespuis maar de kapitein zal u wel weten te beschermen. Wat is jouw mening, Brand?

Er liep even een korte trekking over het gezicht van Brand, maar toen antwoordde hij met vaste stem:

— Dat is dunkt mij het beste! Wij hadden dat zelve moeten bedenken! Fort Joekon ligt ook veel dichterbij en de weg is minder moeilijk!

Brand wist dat hij met die woorden voor goed een einde maakte aan een al te schone droom, maar hij was sterk, en niets verried, wat er in hem omging. Het was voor goed afgelopen. Het scherm was gevallen, het laatste bedrijf was uit. Hij wist dat hij er niet aan zou sterven, daarvoor was de kwaal gelukkig nog niet diep genoeg ingevreten. Hij zou en hij moest vergeten! En door Suzan weer bij Mellony terug te brengen sneed hij met eigen hand wat er nog over bleef van de zieke plek uit zijn hart!

Eenige minuten later was het besluit genomen. Men zou nog diezelfde dag terugkeren.

Een uur later echter deed zich iets voor, hetwelk Raffles tot het besluit bracht, nogmaals zijn plannen te wijzigen, ten minste wat een onderdeel daarvan betreft.

Omstreeks drie uur namelijk keerde er uit het Noorden een troep jagers terug, goede vrienden van Jim Hale, die, met een flinke buit aan vellen beladen op weg waren naar Fort Joekon, om de huiden daar te gaan afleveren aan een der factorijen van de grote Handelsmaatschappij. Het wa-

ren zes mannen, sterk en gezond, en Hale stond dadelijk voor hen in.

Het was Brand zelf, die het eerst voorstelde, de pelsjagers te verzoeken, de meisjes mede terug te nemen.

Alleen Henderson zou hen vergezellen, en Raffles en Brand zouden hem in de hut wachten.

De jagers stemden onmiddellijk toe, en de reis zou aanvangen, nadat de honden een paar uren gerust hadden.

Toen het oogenblik om te scheiden aanbrak, greep Brand de hand van Suzan, liet zijn ogen nogmaals over het mooie gezichtje dwalen, en zei:

— Het is niet waarschijnlijk, Miss, dat wij elkander nog ooit zullen terugzien. Ik wens u het beste toe. Ik hoop dat gij gelukkig zult worden aan de zijde van Richard Mellony. Hij verdient het ten volle. Vaarwel!

En toen draaide hij zich haastig om, want hij vreesde, dat toch nog op zijn gezicht te lezen zou zijn wat er in zijn hart omging.

Henderson stond reeds gezakt en gepakt, op zijn sneeuwschoenen, met zijn buks in het foudraal dwars over zijn schouder.

Een een kwartier later was er van de kleine troep al niets meer te zien dan een onduidelijke plek, scherp aftekenend tegen het wit van de sneeuw.

Brand stond voor het venster en staarde naar buiten.

Toen kwam Raffles naast hem staan, legde hem de hand op de schouder en zei zachtjes:

— Het is nu voorbij, Charles! Je hebt je goed gehouden. En je zult het vergeten.

— Ik hoop het! zei Brand dof.

HOOFDSTUK II.

HET HOL VAN SILFAX.

En nu waren de drie mannen al sedert twee dagen alleen met Tabor in de eenzame blokhut.

Zij brachten de tijd door met jagen en ook met vissen.

Voor dat laatste behoeften zij niets

anders te doen dan een gat te hakken en open te houden in het ijs, dat de Porcupine bedekte en te wachten totdat de vissen, die het daar beneden onder het ijsdek benauwd kregen, naar dat gat kwamen zwemmen. Zij konden ze met een groot schepnet eenvoudig opvissen.

Het was op de morgen van de derde dag, en Tabor was uit geweest, sedert het kriecken van de morgen om naar een paar vallen te gaan zien, toen hij tamelijk opgewonden kwam binnenvallen, en in zijn zonderling Engels tot Hale zei :

— Ik heb hem weer gezien, Boss !

Brand, die bezig was, zijn geweer te reinigen en opnieuw in te vetten, keek van dat werkje op en vroeg :

— Een flinke beer, Jean ?

— Geen beer, Mijnheer, een mens !

— Hij bedoelt Silfax, de gek ! zei Hale, die bezig was, dicht bij het raam, een huid schoon te schrappen, die tussen een soort van sterk raam met touwen was uitgespannen.

Raffles zat bij de kachel en las in een boek, dat hij hier tot zijn grote verbazing had gevonden, en dat een beschrijving behelsde van een overwintering op St. Laurence Eiland, in het begin van de achttiende eeuw. Het was niets anders dan een gewoon journaal, in een heel eenvoudige taal geschreven, maar die een wereld van ontberingen, heldenmoed en zelfopoffering onthulde.

— Wat is dat voor iemand ? vroeg hij vol belangstelling.

— Ja, als men dat kon weten ! antwoordde Hale schouderophalend. Een jaar of vijf geleden is hij voor het eerst hier in de streek gezien. Wij begrepen dadelijk dat hij van Lotje getikt moest zijn. Stel u voor dat hij niet eens een geweer had ! En hoe het kwam dat hij niet bevroor hebben wij nooit kunnen begrijpen, want ook in het hartje van de winter droeg hij nooit een pels ! Hij moet zich dus alleen maar met een mes verdedigd hebben tegen beren en wolven. Zij hebben mij proberen wijs

te maken, dat de wolven bang voor hem varen, omdat hij krankzinnig was, maar aan die praatjes geloof ik niet ! Hij zou de beesten beheersen, alleen maar met zijn blik ! Ik beheers ze liever met een goed geweer !

— Hoe was de naam van die man ? vroeg Raffles, het boek terzijde leggend ?

— Men noemt hem Silfax, maar of hij werkelijk zo heet zou ik niet kunnen zeggen. Ook niet hoe oud hij is. Hij ziet er uit als een wilde, met een baard tot op zijn middel, en hoofdhaar dat op zijn schouders neervalt, en hij kan evengoed zestig als veertig zijn ! Jonger is hij in geen geval.

— Waar woont hij ?

— Wij geloven, dat hij ergens een hol moet hebben aan de samenvloeiing van Porcupine River en Sheenjek River, dat is dus ongeveer een dagreis van mijn hut verwijderd. En als Jean hem van morgen gezien heeft, moet hij hierheen zijn afgedwaald. Waar was het, Jean ?

— Op de hoek van het grote bos, een uur op sneeuwschoenen hier vandaan, bij de Leeuwenrots !

— Wat deed hij ?

— Wel, hij wandelde, en niets anders ! antwoordde de halfbloed grijnzend. En acht wolven wandelden achter hem aan !

Brand liet een kreet van ongeloof horen, en zei :

— Komaan, Jean, wat een dwaasheid ! Je zult verkeerd gezien hebben ! Het waren honden !

— Mosjeu Brand, het waren wolven ! hield de halfbloed koppig vol. En zij liepen gedwee achter hem aan, met de koppen naar beneden, en de tongen uit de bekken, en zo mager als een talhout ! Ik wilde er al op gaan schieten, maar Silfax zag me, en hief dreigend de vuist naar mij op. Ik begrijp niet hoe hij mij heeft kunnen zien, want ik was goed verscholen, maar hij heeft de ogen van een lynx, ik geloof dat hij dwars door de rotsen kan heen zien !

Hale gaf Raffles een knipoogje, en zei :

— Jean heeft meer van die opvattingen! Maar het is zeker, dat Silfax meer een dier dan een mens is geworden, in de loop der jaren. Zijn huid is zo hard en zo taai als leder, en zijn zintuigen zijn ongewoon ontwikkeld. Het steeds dreigend gevaar heeft hem hard gemaakt als een steen, slim als een vos, en wantrouwend als een konijn. En hij doet alles maar af met zijn handen, een dikke knuppel, uit ijzerhout gesneden, en zijn lang, breed jagersmes. In het zetten van vallen is hij een meester en hij zou zelfs mij een lesje kunnen geven, ofschoon ik geloof dat ik verstand van de zaak heb!

— Maar is hij werkelijk gek? vroeg Brand nieuwsgierig.

— Oh, wat dat betreft, stapel! antwoordde Hale. En hij haalde de brede schouders op. Ze hebben eens gezien, hoe hij boven op een lagen heuvel stond, en een toespraak hield, waartegen, denk U?

— Tegen de maan misschien? vroeg Brand.

— Dat kon niet, want het was klaarluchte dag! Neen, hij sprak een troep wolven aan, die in een kring om hem heenzaten, en jankten alsof ze veel liever ergens anders waren geweest! Luister wel, niet ik beweer dat, want ik heb het niet gezien, maar het wordt bezworen door dezelfde mannen, die U eergisteren heeft zien wegtrekken en dat zijn geen praatjesmakers!

— Dat is al heel verwonderlijk! zei Raffles hoofdschuddend. Wie weet begrijpen de dieren uit instinct, dat zij niets meer te duchten hebben van de mens, hun doodsvijand, wanneer het licht van het verstand in hem is uitgeblust.

Het bleef even stil, en toen vroeg Brand weer, een paar malen de haan van zijn geweer overhalend:

— Hoe is hij eigenlijk krankzinnig geworden?

— Ook dat weet niemand, mijnheer! antwoordde Hale. In ieder geval was hij al gek, toen hij hierkwam, dat is zeker! Er doen zonderlinge verhalen

over hem de ronde. Zo houden sommigen vol, dat hij hier in de buurt goud moet hebben gevonden en een grote hoeveelheid ervan ergens heeft verstopt op een moeilijk toegankelijke plaats. Zeker is, dat er al twee malen mannen hier zijn geweest, die wel een week lang hebben gezocht, zonder iets te vinden. Dan wordt er ook nog gepraat over zonderlinge geluiden, die uit zijn hol zouden komen! Sommigen zeggen dat het klinkt als snikken, anderen zeggen binnen klanken te hebben gehoord als van een Aeolus harp, niemand echter weet er het ware van. De zaak is, dat zelfs ruwe kerels een beetje bang voor hem zijn. Hij is verschrikkelijk sterk, hij gaat gevaarlijk goed met zijn knuppel om, die hij kan werpen zo als een Australiër het met zijn boomerang doet. Gezelschap heeft hij nooit gehad, behalve van zijn hond, Chopin en zijn wilde dieren!

Brand keek verwonderd van zijn werk op en vroeg.

— Heb ik je goed verstaan, Hale, noemt hij zijn hond Chopin?

— Ja, mijnheer, ze zeggen dat het een Franse naam is!

— Maar dat is de naam van een der grootste kunstenaars, die ooit geleefd hebben, riep Brand uit. Chopin was een Pool! Wat een zonderlinge inval, om een hond de naam van die onvolpreze toonkunstenaar te geven!

Hale keek een beetje verbluft, en zei toen:

— Dat hebben wij hier nooit geweten, mijnheer! Wij dachten dat het zo maar een naam was! Maar hoe dan ook, die Chopin is een rakker, en ik zou u niet aanraden, een hand naar zijn meester uit te steken, als de hond er bij is! Hij zou U in kleine snippertjes scheuren!

— Ik dank je voor de waarschuwing, beste Hale, zeide Brand lachend. Hoe is het, Edward? Zouden wij die man niet eens gaan bezoeken?

— Ik had het je juist willen voorstellen! zei Raffles, die het reisjournaal had neergeworpen en opsprong. Het

weer is zeer helder, ofschoon het mij voorkomt, geweldig koud te zijn. Als wij ons haasten, vinden wij hem mischien nog op de plek, waar Jean hem zag. Het was immers de Leeuwenrots?

— Ja, Mosjeu! antwoordde de halfbloed. Als gij U haast kunt ge mijn spoor volgen, dat zal U daar in een half uur brengen. Maar rep U, want hij blijft nooit lang op dezelfde plek, de krankzinnige!

— Gaat gij mede, Hale? vroeg Raffles.

— Ik hoop dat gij mij zult verontschuldigen, graaf, maar ik mag deze huiden niet onafgewerkt laten liggen, anders zouden zij bederven. Maar gij zoudt wel een of andere vette haas voor ons kunnen medebrengen! Er zitten er daarginds bij de leeuwenrots nog genoeg!

— Ik beloof het je, Hale!

Raffles en Brand trokken hun dikke, korte pelzen aan, drukten zich de mutsen van Otterbont op het hoofd, staken de brede jachtmessen in hun gordel, beschermden hun handen met de dikke wanten van zeildoek, gevoerd met zeehondenvel en tenslotte met schapenwol, en grepen hun geweren.

Het kon omstreeks twee uur in de middag zijn, en de langstaande zon vergrootte hun schaduwen op de blinkende sneeuw tot een onwaarschijnlijke lengte, toen zij de blokhut verlieten.

Daar buiten trokken zij dadelijk hun sneeuwschoenen aan, en met behulp van deze praktische werktuigen liepen zij snel en veilig over de pas gevallen sneeuw, die echter zeker binnen weinige uren zo hard zou zijn geworden als ijs.

De leeuwenrots ontleende zijn naam waarschijnlijk alleen aan zijn vorm, die met wat verbeeldingskracht wel wat deed denken aan een leeuwenkop, met lange manen, want leeuwen waren er in deze streek nooit geweest en zouden er naar menselijke berekening ook nooit komen.

De rots lag dicht bij de woudzoom, geheel afzonderlijk, kaal, en thans voor een gedeelte met sneeuw bedekt. Waar die niet had kunnen pakken kwam het

graniet van de machtige rots in grote, donkere plekken te voorschijn.

Brand schatte, dat men op zijn minst een half uur nodig zou hebben, om rondom de voet van de rots te lopen. De hoogte bedroeg stellig niet meer dan zeventig of tachtig meter. Het bos begon ongeveer honderd schreden van de rots. Het bestond voornamelijk uit pijnbomen en schrale dennen. Zover het oog kon reiken, breidde het zich naar het Zuiden uit.

De boszoom maakte hier een scherpe hoek. Naar het Noorden niets dan sneeuw, een kale vlakke, met slechts hier en daar een geringe bodemverheffing. Heel in de verte, en nauwelijks zichtbaar afstekend tegen de parelgrijze lucht verhieven zich hogere bergen.

De twee mannen konden omstreeks vijftig meter van de voet van de rots verwijderd zijn toen zich plotseling daarboven twee gedaanten vertoonden die van een man, en die van een reusachtige, magere, maar blijkbaar zeer sterke hond op hoge poten en met een muil als een roofdier. Het beest stond onbewegelijk stil, en alleen zijn ruige staart zwaaide heel zachtjes heen en weer, terwijl hij neerkeek op de naderende personen, die in het heldere licht duidelijk het woeste blikkeren van de verschrikkelijke, blinkend witte slag-tanden konden zien.

De man die naast hem stond was zeer groot en gekleed op een wijze, die het onbegrijpelijk maakte hoe hij de felle koude kon trotseren.

Hij scheen niets anders te dragen dan een soort van blouse van rood flanel, open aan de hals, een broek van hertenleder, en hoge knielaazen.

Eerst dachten de beide vrienden dat hij een zeer grote muts droeg, maar hij bleek blootshoofd te zijn!

Wat zij voor een hoofddeksel hadden aangezien, was eenvoudig zijn haar, ruig, zeer lang en in dichte krullen, staalgrijs van kleur, het benige, fraai gevormde hoofd omgevend.

Hij leunde op een soort van knots of knuppel, aan het ene einde veel dikker dan aan het andere, en men kon

het zich voorstellen, dat een sterk man met dit geduchte wapen zelfs de schedel van een wolf gemakkelijk met een enkele slag zou kunnen verbrijzelen.

Brand meende nog de schede van een mes aan zijn gordel te zien hangen, maar dat was dan ook de enige bewa-
pening van de man.

De twee vrienden wierpen elkander een veel betekenende blik toe. Zij twijfelden er geen seconde aan, of die man daarboven op de leeuwenrots was Silfax, de gek, en het woeste beest naast hem was Chopin, zijn hond.

Het was duidelijk dat de man daarboven hen ook reeds gezien had. Hij zette de beide handen in de zijde en begon luid te lachen. Het was een vreemde schrille lach.

En toen beiden nog een stap nader deden, verdween Silfax plotseling, met zijn gevaarlijke hond, alsof hij door de grond was gezonken.

Toen hoorden zij hem nog lachen, op zijn schrille, doordringende manier, onophoudelijk, en zonder adem te scheppen. De hond blafte slechts eenmaal, kort, als een soort van waarschuwing.

Geen dertig tellen later zagen zij Silfax eensklaps weer te voorschijn komen, nu aan de voet van de rots, aan de zoom van het bos.

En nu gleed hij met buitengewone snelheid voort onder de bomen, tussen de schrale stammen, op een soort van korte skis, blijkbaar van zijn eigen vinding, en die hem heel wat vlugger vooruit brachten dan sneeuwschoenen het konden doen.

De hond moest in galop overgaan, om zijn meester bij te houden, die even later tussen de bomen was verdwenen, zwaaiend met zijn zware knots, en nog altijd lachend, alsof hij de beide vreemdelingen bespotten wilde.

— Wij gaan hem achterna! zeide Raffles kortaf. Het is zonderling, ik begrijp het niet, maar het is me, alsof ik de gestalte van die man ken, alsof ik hem vroeger gezien heb, in geheel andere omstandigheden. En de naam van

die hond, mijn hemel, het is toch niet mogelijk dat hij het werkelijk is? Vlug, Brand, ik wil mij daaromtrent zekerheid verschaffen. Vraag mij nu nog niets, je zult het spoedig weten! Zijn hol kan niet ver hier vandaan zijn!

— Hij scheen ons kwaad gezind te zijn, Edward!

— Dat geloof ik niet Brand! Hij dreef eenvoudig de spot met ons, dat is alles! Hier is het spoor van de smalle looplatten al en dat van de hond! Wij zullen ons moeten haasten, want al zal de duisternis om dezen tijd van het jaar niet volkomen zijn, ik wil toch liever de nacht niet buitenshuis, zonder tent, doorbrengen.

Tussen de bomen waren inderdaad de scherpe indrukken van de skis en die van de hondepoten duidelijk te zien. Zij behoefden niets anders te doen, dan dit spoor te volgen. Het leidde dwars door het bos in Zuidoostelijke richting. Eenmaal kregen zij de indruk, dat zij een smalle stroom overstaken, ofschoon het ook een holle weg kon zijn, dat was niet te onderscheiden, nu de sneeuw alles had bedekt en gelijk gemaakt.

Het was nu stil om hen heen. Het lachen had opgehouden. Na een half uur ongeveer stond Raffles plotseling stil, en greep Brand bij de arm.

De jonge man zag dat de ogen van zijn vriend zonderling tintelden. Hij scheen met grote aandacht ergens naar te luisteren.

Toen keek hij voorzichtig om zich heen. De bodem van het bos was golvend, heuvelachtig gevormd. De bomen waren hier zwaarder, dikker dan bij de boszoom.

Raffles volgde zover hij kon met de blik het spoor, totdat die gevestigd bleef op een kleine heuvel, ongeveer zestig meters verder, en beschenen door de laatste stralen van de zon, die aanstonds voor korte tijd achter de gezichtseinder zou duiken. Zijn scherp oog had spoedig gezien, dat die heuvel slechts ten dele door de natuur gevormd was.

Er lagen wat ruwe planken op de top van het heuveltje, nauwelijks drie me-

ters hoog, en dus weinig meer dan een aardhoop.

Een weinig verder week het bos plotseling terug, om plaats te laten voor de stroom, die hier 's zomers vrij breed met zijn grauwe golven voorbij moest stromen : de Porcupine !

— Hoor je niets ? vroeg Raffles heel zacht.

— Volstrekt niets, behalve het suizen van de wind, die is komen opsteken ! antwoordde Brand even zacht.

— Dat is waar, die wind zou ons kunnen verraden ! Hij gaat van ons naar de schuilplaats van de arme krankzinnige ! Kom mede, dan zal de toestand spoedig veranderen !

In een grote boog liepen zij om de aardhoop heen, totdat de wind in hun gelaat blies.

Zij zagen nu een laag deurtje in de heuvel, gemaakt van een oude pakkist of iets dergelijks en daarnaast een kleine, vierkante opening, die zeker een venster moest verbeelden, en waardoor

nu de zonderlinge klanken naar buiten drongen, voortgedragen door de wind, die Brand verbaasd deden fluisteren :

— Wat is dat toch ? Wat betekent dat geluid. Het gelijkt op een harp !

— Geen harp, Brand, een viool ! antwoordde Raffles ernstig. Luister nu goed, en zeg me of je niet herkent wat daar gespeeld wordt.

Brand luisterde met de grootste aandacht. De wind bracht hem klanken over, als een droeve klacht, eindeloos weemoedig.

Na enige ogenblikken fluisterde hij, ten uiterste verbaasd, terwijl hij de arm van Raffles greep :

— Maar, dat is de « Legende van Winiawski » en door een meesterhand gespeeld.

— Geen wonder, Brand, zei Raffles, en er klonk een zonderlinge ontroering in zijn stem. Die man die daar speelt is Michael Kazalski, de wereldberoemde Poolse violist !

HOOFDSTUK III.

DE KLANK VAN HET GOUD

Brand kon aanvankelijk niets zeggen. Hij hield zijn adem in om te luisteren, om niets verloren te laten gaan van die klanken, die als een smeekbede, als een kreet om verlossing, als levende wezens omgingen tussen de kale stammen der hoge, kaarsrechte bomen.

Het was alsof een ziel in verdrukking daar haar smart uitjammerde, ver van de mensen.

En eensklaps zag hij weer terug, in het verleden. Zeven jaren geleden was het.

Michael Kazalski trad toen op in de Albert Hall te Londen. Duizenden waren toegestroomd om de wereldberoemde meester te horen. En daar stond hij op het podium, naast de glanzende vleugel, met bloemen en planten om hem heen, rank, jong, met ravenzwart haar, en donkere, dromerige ogen.

En toen begon die Stradivarius te zingen, te juichen, te klagen en het werd doodstil in de reusachtige zaal.

Dan de uitbarsting van het applaus die geen einde wilde nemen, en de vreemde glimlach om de dunne lippen van de buigende kunstenaar, de toegift en weer die storm van toejuichingen, weinig beleefd in een Engelse concertzaal.

En nu herinnerde hij zich hoe Kazalski plotseling verdwenen was, en hoe de bladen destijds met weinig bescheidenheid geschreven hadden over een liefdedrama, waarvan de befaamde violist de held was geweest of beter een slachtoffer.

Hij had moeten optreden in Weenen, maar die stad had hij nooit bereikt.

Zijn Impresario was wanhopig, want ook hij wist niet waar de man zich kon bevinden, die hem binnen korte tijd rijk had gemaakt.

Later maakte een correspondent van de « Times » te Los Angeles melding van de wederverschijning van Kazalski, maar dat moest een vergissing geweest zijn, want men hoorde niets meer van hem.

Men geloofde eerst aan een ontvoering door bandieten, toen aan een ongeluk in de Alpen, aan zelfmoord en de wereld, die thans zo snel leeft, vergat de kunstenaar binnen een jaar!

En nu was hij hier, een arme krankzinnige in gezelschap van een woeste hond, en van zijn viool, die hij met dertig duizend dollars betaald had. Te midden van sneeuw en ijs. Geheel alleen. Spelend voor de wolven en voor de ruisende wind! Het vioolspel brak plotseling af in een soort van snik.

Brand voelde dat zijn stem trilde, toen hij heel zachtjes zeide:

— Dat is verschrikkelijk! Hoe verdwaalde hij hier? Wat is er met hem gebeurd? Hoe is hij van een redelijk wezen afgedaald tot de staat van weinig beter dan een dier?

— Wel, men zegt dat een vrouw zijn pad gekruist heeft, dat verklaart alles! antwoordde Raffles bitter. Ik wist dat hij teder besnaard was. Een of ander bedrog zal hem gemaakt hebben tot wat hij nu is. Aanvankelijk zal hij de mensen ontvlucht zijn en langzamerhand zal de waanzin zich van hem hebben meester gemaakt.

— In zes jaren tijds, en zijn haren zijn sneeuwwit! fluisterde Brand ontroerd. Zouden wij niets voor hem kunnen doen?

— Waartoe zouden wij iets doen? Weet gij of die man niet zeer gelukkig is? Hoe kunnen wij dat beoordelen?

Raffles wilde nog iets zeggen, toen plotseling zijn aandacht werd getrokken door het kraken van takken in de onmiddellijke nabijheid van het woonhol in de aardhoop.

Hij keek scherp rond, en had het

volgende oogenblik zijn geweer van de schouder gerukt. Een tweetal zeer grote grijze beren kwamen snel en snuffelend aanlopen. Hun vormen waren slechts onduidelijk te onderscheiden in de vage schemering, die zich tussen de bomen had uitgespreid. Een der dieren richtte zich op de achterpoten op, met de voorpoten steun zoekend tegen de lage heuvel. De ander echter liep regelrecht op de opening toe, en stak er zijn harige poot door.

Op hetzelfde oogenblik liet zich daarbinnen een woedend geblaf horen en de beer schreeuwde van pijn en trok zijn poot terug. De opening was nu weer vrij en de moedige Chopin kwam naar buiten gesprongen en viel onmiddellijk een der beren aan. Hij drukte zijn vreselijke tanden in de keel van het verscheurend dier, maar diens klauwen retten hem de buik open, en de grote hond moest loslaten en viel bloedend ter aarde.

Dit alles had ter nauwernood enige tellen geduurd. Nu vloog de kleine, lage deur open en Silfax kwam naar buiten, brullend van woede, en alleen maar gewapend met zijn knots! Hij wilde zijn trouwen kameraad verdedigen, dat was duidelijk.

Hij stond echter tegenover twee reusachtige beren, waarvan er een wel is waar gewond was, maar daarvoor des te woedender.

Toch aarzelde hij geen oogenblik, maar hief de zware knuppel op, met beide handen, en deed hem met zoveel ontzettende kracht neerkomen op de kop van een der aanvallers, dat de knots brak, en de beer dood ter aarde stortte.

Zijn makker echter, luid brullend, richtte zich achter de man op, en stond op het punt hem tussen de voorpoten te verbrijzelen, toen Brand bliksemsnel zijn geweer aan de schouder bracht. mikte, en de trekker overhaalde.

De kogel trof de beer in de kop, en het grote dier stortte ter aarde, maar in zijn doodsstuip trok hij de gek met zich mee, en zijn klauw haalde hem de schouder open. Nog een stuiptrekking, en toen lag hij stil.

Het gehele, bloedige voorval had nauwelijks een paar minuten geduurd.

Raffles en Brand kwamen uit hun schuilplaats toesnellen en bogen zich over de gewonde hermiet heen, die ernstig, maar niet dodelijk gewond was.

Brand trad het hol binnen, om naar verbandmiddelen te zoeken. Bijna had de vreselijke stank, die daar binnen heerste, hem de adem benomen.

Er lag afval van voedingsmiddelen, half afgeklouven beenderen, vergaan stro, onbereide huiden van pelsdieren, geen wonder, dat men de lucht daarbinnen nauwelijks kon inademen.

Hij vond echter niets wat op een verbandtrommel geleek, en Raffles was verplicht, de ongelukkige te verbinden met wat de beide mannen zelve hadden meegenomen en dat was niet veel.

In allerijl smeet Brand al die afval naar buiten, zoveel hij maar grijpen kon, en ruimde op wat er op te ruimen viel in het schamel verblijf, nauwelijks goed genoeg om er een dier te huisvesten.

— Zie je kans om vuur aan te maken? riep Raffles hem toe, die bezig was, de gewonde te verzorgen.

— Ik zou er kans toe zien, als er maar hout was! De ongelukkige schijnt zich nooit om vuur te hebben bekommerd, en vergenoegde er zich blijkbaar mede, zich in wat bontvellen te wikkelen!

— Maar er moet vuur zijn! drong Raffles aan. Deze wonde kan niet genezen, in die felle koude!

— Dan zal ik wat hout gaan sprokkelen, zodra jij me niet meer nodig hebt!

— Dat is een goed denkbeeld! Help mij hem dan naar binnen dragen en bemoei je dan eens met de hond! Het arme dier is zwaar gewond!

Wel een uur lang werkten nu de beide mannen hard, om het leven te redden van man en dier. De waanzinnige, die buiten kennis was, werd neergelegd op een houten brijt, die met zoveel mogelijk vellen bedekt werd, nadat Brand die had uitgeklopt, want zij waren smerig.

Vervolgens had hij een plek schoon-

gemaakt, om aanstonds een vuur te kunnen aanleggen, en een gat gehakt in de hardbevrore wand van het hol, waardoor de rook zou moeten wegtrekken.

Hij vond nog wat hout, overblijfselen van kisten, takken, en maakte daar een vuur van. Zodra het goed brandde ontdeed Raffles de gewonde van de overtollige klederen, en maakte de wonde schoon, zo goed als het ging, met behulp van sneeuw. De deur was weder gesloten, en voor de kleine opening had Brand en plank gezet, om zoveel mogelijk warmte binnen te houden.

Vervolgens was hij naar de hond gaan kijken, die eerst woest gromde toen hij hem zag naderen, maar toch spoedig scheen te begrijpen, dat die man geen vijand was, en zich toen rustig liet behandelen.

Nog zelden had Brand zulk een grote hond gezien. Hij hield het dier voor een Ierschen wolfhond, van een geweldige grootte en kracht, ofschoon hij zo mager was, dat men zijn ribben kon tellen.

Hij maakte de wonde schoon, smeerde er zalf op, die hij steeds bij zich droeg, en waarvan Hale een grote voorraad had gemaakt, en verbond ze met een lap linnen, afkomstig van de zak, waarin verduurzaamde levensmiddelen waren geweest.

Hij had het dier gedragen naar een soort van stal, niet veel meer dan een groot hok, ongeveer anderhalve meter in het vierkant, en waar maar juist plaats was voor een slede en wat stro om op te slapen.

Dit hok was van planken gemaakt, en tegen de grote aardhoop aangebouwd. Het stond er echter niet mee in verbinding. Het dier was blijkbaar dankbaar, en likte hem zelfs even de hand. Toen hief hij de kop op en keek kreunend rond.

Brand begreep wel dat het dier zijn meester zocht, maar hij vond het beter, hem een paar uren rust te gunnen.

En toen de hond daar op zijn warme stro neerlag, lang uitgestrekt, met een aarde kom water naast zich, verkregen

door wat sneeuw te smelten, trad Brand het bos in, en zocht daar zoveel dode takken bijeen, als zijn armen maar konden omvatten, en keerde daarmee terug naar het hol.

Hij vond Raffles met een ernstig gezicht naast de rustbank op een ledige kist zitten.

— Hoe is het met hem? vroeg hij zacht, na wat takken op het vuur te hebben geworpen dat bijna was uitgegaan.

— Niet goed! antwoordde Raffles ernstig. Ik verwacht ieder ogenblik dat hij zal ontwaken, en gaan ijlen. Hij heeft hoge temperatuur. Menig ander man zou er al onder bezweken zijn! En geen kinine, niets om de koorts te bestrijden!

— Hale heeft kinine!

— Zeker, maar wij zijn vier uren gaans van hem verwijderd! Ik durf deze man niet zolang alleen laten!

— Wij zouden hem op de slede daarheen kunnen brengen! Er zijn wel geen honden, maar wij kunnen de slede zelf wel trekken!

— Neen Brand! Hij mag volstrekt niet in de koude komen! Dat zou zijn dood kunnen zijn! En ik laat jou ook niet alleen gaan, zover weg, want het is hier nog altijd niet veilig in de buurt! Er zwerven nog altijd onzure kerels rond die uit de gevangenis van Fort Joekon zijn uitgebroken, en die men nog niet heeft kunnen grijpen! Laten wij nog een paar dagen hier wachten, dan is hij misschien genoegzaam opgeknaapt om met enige voorzorg te worden vervoerd, als hij het toestaat!

— Maar Hale zal zeer ongerust worden over ons wegblijven!

— Ik betwijfel het! Maar als het zo is, dan kan hij Tabor naar ons toezenden! Die schrandere halfbloed zou ons spoedig genoeg vinden!

— Maar er is in het geheel geen voedsel hier! Onze eigen voorraad is maar heel klein! Waar moeten wij van leven?

— Je vergeet de vette beren, die daar buiten liggen! zeide Raffles glimlachend. Aan een van hun bouten hebben wij voor dagen genoeg. Wij kun-

nen die aan het spit braden! Ik zie tenminste niets van een pot, en heb alleen maar een roestige ketel kunnen vinden om sneeuw in te smelten!

— Maar heeft deze ongelukkige dan zijn voedsel rauw verslonden? riep Brand vol afgrijzen uit.

— Dat schijnt zo, Brand! In de zomer waarschijnlijk wortelen, vruchten en rauwe vis, in de winter misschien alleen het laatste! Daarop zou die verschrikkelijke afval wijzen, die we hier gevonden hebben! Wij zullen...

Plotseling hield hij op. De man op de sponde had de ogen opgeslagen. Zij hadden een strakke uitdrukking. Zijn gelaat was hoogrood. Zijn lippen bewogen zich, en eensklaps begon hij zachtjes te praten.

Het was duidelijk dat zijn verwarde geest in het verleden vertoefde. Hij sprak van bloemen en kransen, hij noemde de namen van talrijke grote steden in Europa, hij voerde gesprekken met Ministers, met Prinsen en Vorsten, en gaf daarbij zich zelf antwoord, met een zonderling hoge stem. Hij scheen geen adem te behoeven, en praatte maar steeds door, totdat hij de naam noemde van een vrouw.

Daarbij kregen zijn ogen een angstige, wilde uitdrukking. Zijn vingers klauwden zich in de bontvellen die hem bedekten, en zijn stem werd scheller.

En het gehele liefdesdrama ontrolde zich daar voor de twee zwijgend luisterende mannen, die aldus het geheim vernamen van dit verwoeste leven, van vernietigde hoop, van schandelijk bedrog en verraad.

Ja, het was een vrouw geweest, die hem tot hier gebracht had, en die hem in de waanzin had gedreven. Hij klaagde en jammerde nu, en tranen kwamen in zijn ogen. Eensklaps hield hij op en zweeg, alsof hij dodelijk vermoeid was. Een kwartier ging zo voorbij.

De twee mannen geloofden reeds, dat Kazalski sliep, toen hij plotseling weer begon te praten, als in een droom en ditmaal zonder zijn ogen er bij te openen. Hij zei, met horten en stolten, alsof hij telkens even moest nadenken,

en met een pijnlijken trek van inspanning op het gelaat :

— Er is iets dat mij schadeloos stelt, kostelijk goud, ik heb er veel van, het ligt goed bewaard, de leeuw bewaart het, mijn heerlijk goud. In de maand November, als de zon drie uren oud is, dan raakt de hoogste der tweelingen mijn kostelijk goud aan met zijn hoofd, negen stappen naar het Westen, twintig stappen naar het Noorden, vergeet het vooral niet ! Dan naar beneden, naar beneden, naar beneden !

Zijn stem was in kracht toegenomen, en het leek alsof hij woedend iemand tegen sprak.

Bij het laatste woord had hij de ogen weer geopend, en hij keek Raffles strak aan, zonder enige verbazing, en alsof hij daar altijd was geweest

Toen sloot hij ze weer met 'n zucht, en sliep in.

— Wat is dat voor wartaal ? vroeg Brand na enige ogenblikken heel zacht. Waar praat hij toch over ?

— Hij noemde de plek, Brand, waar hij het goud verborgen heeft ! Het blijkt dus geen sage te zijn, het is waarheid !

— Maar het was onbegrijpelijk ! Wat praatte hij toch van tweelingen, van een leeuw die zijn schat bewaakt ? Het lijkt wel alsof hij er het over een paar sterrenbeelden had !

— Het komt mij voor dat het nogal eenvoudig is, Brand ! De leeuw die zijn schat bewaakt, dat kan natuurlijk alleen maar de leeuwenrots zijn waarop wij hem immers nog vandaag hebben gezien !

— Maar die tweelingen ? En het hoofd van de grootste ?

— Wel, het komt mij voor, dat hij daar maar alleen twee zeer grote, afzonderlijk staande bomen kan bedoelen ! De rest zal je wel duidelijk zijn ! Als de zon drie uren oud is, dat wil dus zeggen drie uren nadat zij is opgekomen, werpt de grootste van die twee bomen een schaduw, en het einde daarvan raakt dan, tenminste in de maand November, een plek, waar men moet beginnen te zoeken, negen stappen naar het Westen, twintig stappen naar het Noorden, en dan loodrecht naar

omlaag, binnen in de rots !

Brand hal vol verbazing geluisterd, en zeide nu opgewonden :

— Wij zijn juist in het begin van November ! Maar zou hij de waarheid spreken ?

— Een ijgende, Brand, kan nooit anders dan de waarheid spreken ! antwoordde Raffles ernstig. Overigens zullen wij het zo spoedig mogelijk onderzoeken. Deze ongelukkige heeft immers aan dat goud volstrekt niets !

Zijn blikken gingen nog eens door het hol, zo duister, nu deur en venster dicht waren, dat hij wat licht had moeten maken met behulp van een primitieve lamp, uit niets anders bestaande dan een leeg benzineblik, voor de helft gevuld met berenvet, waarin een soort van pit dreef, gedraaid uit een lapje linnen.

Dat blik stond op tafel, ruw vervaardigd uit een grote pakkist, en er naast lag de viool, hetzelfde instrument, waarmede de rampzalige die daar lag jarenlang honderd duizenden in geestdrift had gebracht.

Raffles stond op en nam de viool in de handen.

Hij bekeek ze aandachtig bij het onzekere licht van de flakkerende pit, hij bekeek de fraaie vorm, de donkere kleur van het hout, de prachtige bewerking van de krul, het ivoor, waarmede het staartstuk was ingelegd en toen bekeek hij, door een der f-gaten binnen in 't instrument en las daar de wereldberoemde naam Stradivarius, half uitgewist door de tijd, maar toch nog goed leesbaar.

— Welk een teleurstelling ! Een viool ter waarde van twintig duizend dollars in een hol, nauwelijks geschikt voor een beest !

— Wat doet hij als de snaren springen ? vroeg Brand zachtjes.

— Oh, daarvan heeft hij massa's ! Ik heb het hele hol doorzocht, terwijl jij hout sprokkelde. Het is het enige, dat hij schijnt te hebben meegebracht, uit de beschaving ! Er zijn dozen vol van !

Hij legde de viool weer neer. Het werd stil. Een uur later aten zij, nadat Brand handig een van de beren gedeel-

telijk van de huid had ontdaan en een der achterhouten losgemaakt en zo goed als het ging bereid boven het knappende houtvuur.

Zij aten er brood bij, dat zij zelf hadden meegebracht, en dat zo hard was geworden als een bikkel.

Kazalski sliep nog steeds.

Raffles ging buiten een pijp roken, en toen hij terugkeerde, wierp hij een blik op de gewonde.

Zijn gelaat stond zeer ernstig, toen hij zacht tot Brand zeide :

— Ik vrees dat hij niet meer te redden is, ook kinine zou niet baten.

— Maar, de wonde leek toch niet zo heel ernstig, voor een man als hij !

— Dat is het niet, Brand ! Maar daar ligt een man, die niet meer wil leven ! Hij zal de dood begroeten als een vriend, die hem komt bevrijden. En zulke mensen zijn niet te redden. Hij zal de dag van morgen nog halen en dan zal het gedaan zijn !

Brand gaf geen antwoord.

Hij wendde zich zwijgend af, en ging eens naar de hond zien. Hij nam wat gebraden berenvlees voor hem mee, en het dier at het gulzig op, steeds liggend, en met een dankbare uitdrukking in de grote, eerst nog zo wilde ogen. Chopin kreunde zachtjes en scheen nog uitgeput te zijn.

Brand smeerde wat nieuwe zalf op de wonde, die zich reeds begon te sluiten, deed er nieuw linnen om, vulde de kom met water opnieuw, en ging door de ijzige nacht weer terug, door de lage deur, in het hol, waar het tamelijk warm was, ondanks de opening in de zijwand, waardoor de rook moest wegtrekken. De beide mannen sliepen toch een uur of zes, zonder door iets te worden gestoord, en toch bleek het de volgende morgen dat er wolven geweest waren, die in alle stilte een van de beren tot op het gebeente hadden opgevreten.

Die nacht zouden zij stellig terugkomen om met de andere beer af te rekenen.

De krankzinnige was wakker. Hij staarde roerloos naar het dak van het

hol. Raffles begreep dat het einde naderde. Die avond zou de grote kunstenaar Michael Kazalski niet meer onder de levenden zijn. Het was alsof hij ergens op lag te wachten, dat hij met ongeduld verbeidde. Nu en dan bewogen 'zich zijn lippen en dan fluisterde hij enige verwarde zinnen, zonder betekenis. Twee malen sprak hij de naam van zijn impressario uit. De naam van de vrouw werd niet meer gehoord.

Het was omstreeks half elf in de morgen toen Brand zijn geweer aan de riem over de schouder hing, en de hut verliet, om opnieuw hout te gaan halen, want het vuur zou over een uur zijn uitgebrand. En voorraad was er niet meer, terwijl de koude nog was toegenomen.

Toch zag hij dadelijk dat er sneeuw in de lucht zat. Uit het Westen kwamen grijze wolken aandrijven. De wind was gaan liggen.

Hij ging naar de hond zien, die al vrij wat beter was, maar nog moeilijk kon staan, en die toch met zijn staart kwispelde, toen hij Brand herkende, die hem weer voedsel kwam brengen en naar de wonde kwam zien, die goed genas. Chopin was een stevige rakker, die misschien reeds de volgende dag weer op de been zou zijn.

Raffles had de deur geopend, om frisse lucht binnen te laten in het afzichtelijke hol. Hij zeide tot Brand :

— Blijf niet te lang weg !

— Ik zal mijn best doen ! Maar er zal wel een uur mee heengaan, vrees ik, want hier is al het sprokkelhout al opgeruimd ! Ik zal verderop moeten gaan, naar de kant van de rivier !

— Wees in ieder geval voorzichtig ! Je weet nu dat er beren en wolven in de buurt zijn ! Je hebt toch schietvoorraad ?

— Dertig patronen ! Mij dunkt dat het ruimschoots voldoende is ! antwoordde Brand lachend. Tot ziens !

— Tot straks Brand ! zeide Raffles, en hij keerde weer terug naar de rustbank waarop de stervende lag, niet wetende dat er heel wat zou gebeuren, voor hij Brand inderdaad terug zou zien !

HOOFDSTUK IV.

HET WOORD DAT NIET GESPROKEN WERD

Raffles had het deurtje weder voor de opening geplaatst, na enige ogenblikken, want het houtvuur verminderde zichtbaar, en aanstonds zou het te koud zijn daarbinnen. Hij had met sneeuwwater een soort van bouillon gemaakt van een stuk berenvlees, om dit de zieke te laten drinken, maar die had met zachte koppigheid halsstarrig geweigerd.

Het was alsof hij de geliefde vriend, die hem kwam roepen niet wilde dwarsbomen! Neen, hij zou hem juist tegemoet treden en hem de arbeid vergemakkelijken. Brand kon omstreeks een kwartier weg zijn, toen de gewonde plotseling de ogen opsloeg, en op korte toon beval:

— Mijn viool!

Slechts een ogenblik aarzelde Raffles. Toen ging hij naar de tafel en nam daar het kostbare instrument van op. Waarom zou hij de laatste wens van een stervende niet inwilligen? Maar eerst moest hij Kazalski helpen, om overeind te komen zitten. Hij steunde hem in de rug, hij omvatte de waanzinnige als een trouwe broeder met zijn sterke armen, en de kunstenaar speelde, speelde zoals hij misschien nog nooit had gespeeld, en Raffles wist dat het zijn Zwanenzang was. En hij speelde iets, dat Raffles niet kende, en nooit gehoord had, een wilde fantasie, vol snerpande tonen, die klonken als smartkreten uit een gefolterde ziel. Dan weer was het, alsof een herdersfluit jubelde in een lentebos. Dat duurde zo tien minuten, en toen was de ongelukkige volkomen uitgeput en liet zich zwaar achterover vallen.

De viool uitte een laatste klacht. Raffles nam hem het instrument behoedzaam af, en hing het op tegenover de rustbank, zodat de stervende het voortdurend kon zien. Hij was hier juist mee klaar, toen plotseling een zonderling gegrom van de hond in zijn hok zijn aandacht trok. Het diertje was blijk-

baar zeer kwaad. Waren er misschien nu reeds, midden op de dag wolven in de nabijheid, die het voorzien hadden op de beer? Raffles maakte het lage deurtje open, en begreep aanstonds, wat de betekenis was van het nijldige gegrom van Chopin. Op geen drie pas van hem, stonden een viertal mannen, en wat verderop waren er nog meer, terwijl hij ook de schelle, spottende stem van een vrouw meende te horen.

Hij dacht er zelfs niet aan, zijn geweer te grijpen, waaraan hij toch niets zou hebben gehad, want de mannen waren het hol al binnengedrongen. Het waren ruwe kerels, die er tamelijk haveloos uitzagen, op hun wapens na, want die waren van de beste hoedanigheid, zoals Raffles dadelijk opmerkte. Drie hunner hadden geweren, en de vierde droeg in zijn gordel een tas met een blijkbaar splinternieuwe, deugdelijke revolver. De ring van de kolf fonkelde nog van nieuwhed.

— Wat doen jullie hier? vroeg Raffles kortaf. Zie je niet dat daar een stervende ligt?

Een van de kerels, blijkbaar een aanvoerder, deed een paar stappen terzijde, keek onverschillig op de man op de rustbank neer, en zei:

— Zo, loopt het met de gek op een einde? En ben jij de laatste uren bij hem geweest, vreemdeling? Is het soms jouw werk?

Raffles richtte zich hoog op en keek de man met zijn staalgrijze ogen met minachtende verbazing aan. Toen antwoordde hij langzaam en uit de hoogte:

— Wie je dan ook zijn moogt, man, ik zie niet in, waarom ik je zou moeten antwoorden!

Op dat ogenblik drong zich een vrouw naar voren, jong nog, met rosblond haar en een onbeschaamde uitdrukking op het knappe gezicht. Zij kwam met de vuisten in de zijde ge-

steund vlak voor Raffles staan, nam hem eens goed op, en zei toen :

— Nu, jij bent niet op je mondje gevallen, vriend ! Maar je zult wel veranderen ! Wie ben jij eigenlijk, en hoe kom je hier ?

Raffles keek de vrouw zwijgend en met zoveel koele minachting aan, dat het bloed haar in een hete golf naar de wangen steeg.

— Je wilt niets zeggen hé ? hoonde zij. Nu het komt er ook niet op aan ! Als je lastig bent...

Zij voltooide de zin niet, maar maakte een veel betekenend gebaar, dat in alle landen onder de zon begrepen wordt, het gebaar van iemand die een stop om de hals krijgt.

Toen wendde zij zich tot de kerel die zoeven gesproken had, en zei :

— Als je maar niet achter het net vist, Jim ! Als je maar niet te laat bent.

— De man haalde de brede schouders op, en antwoordde ruw :

— Maak jij je maar niet bezorgd, Dolly. Hij zal het ons wel zeggen ! Niet waar, Silfax, je zult toch het geheim niet mee in je graf nemen, je zult toch wel opbiechten, waar je de geelvinkjes verborgen hebt ?

— Als hij het niet zegt, schreeuwde een van de anderen woest, dan roosteren wij zijn voeten, zoals wij van plan waren ! Dan zal hij wel gauw zeggen waar hij het goud verstopt heeft, de oude gek ! En haast je maar wat, want als ik er nog verstand van heb, dan gaat hij zo aanstonds het hoekje om.

— Houd je bek, Bill ! beval Jim, met een daverende vloek er achter. Ben jij de aanvoerder, of ben ik het ? Laat mij maar begaan, ik weet wel hoe ik met zulke mensen moet omspringen !

Terwijl dit alles gebeurde waren er nog twee kerels het hol binnen gekropen, en met moeite vonden die acht mensen een plaats in de nauwe ruimte, waar het verstikkend warm zou zijn, als het vuur niet bijna was uitgegaan.

Raffles begreep wel dat er niet de minste kans op was, onder deze omstandigheden verzet te bieden. Hij kon nauwelijks zijn armen verroeren en aan

het geweer in zijn handen had hij niets. Het zou hem zelfs volkomen onmogelijk zijn geweest, het wapen aan de schouder te brengen, en al had hij op een andere manier kunnen schieten, het zou zeker zijn laatste schot zijn geweest !

Raffles had aanstonds begrepen, dat hij stond tegenover schurken van de ergste soort.

Waarschijnlijk was de aanvoerder een van de gevangenen, die uit hun cel in Fort Joekon ontsnapt waren, ruim een week geleden.

De vrouw zag er uit als een van die diepgezonken schepsels, die dadelijk overal opduiken, waar maar sprake is van goud, en die de gouddelvers vergezellen, zoals de treinboeven het de oprukkende legers doen, menselijke jakhalzen gelijk.

Op dit ogenblik was zij klaarblijkelijk de vriendin van de aanvoerder. Zo waren er op dit ogenblik honderden in deze streek, waar anders maar zelden een vrouw de voet zet.

En toen dacht Raffles aan Brand. Hij was beducht voor het lot van de jonge man. Over een half uur, drie kwartier misschien zou hij niets vermoedend terugkeren en misschien verraderlijk worden neergeschoten.

De man die door de vrouw met de naam Jim was aangesproken trad nu op de rustbank toe, en boog zich over de zwaargewonde heen. Hij schudde hem ruw heen en weer, en zeide toen :

— Komaan, Silfax, wordt eens wakker, en sta ons te woord. Je gaat uitknijpen, dat is duidelijk te zien, en daarom moest je je hart maar eens uitstorten, en ons vertellen waar je het goud verstopt hebt, dat je toch niet kunt meenemen naar de overzijde !

De ongelukkige kunstenaar sloeg de ogen op. En Raffles zag aan de uitdrukking daarvan, dat de koorts was gestegen, dat hij zijn omgeving volstrekt niet meer herkende, en dat hij misschien aanstonds weer aan het ijlen zou slaan.

Ongemerkt wist hij wat dichter bij de rustbank te komen.

Allen zwegen, die daar in het kleine hol bijeen waren. Men hoorde niets dan het dofse, dreigende brommen van de hond, en de tikken van zijn staart tegen het hout van zijn hok.

De gewonde bewoog de lippen, en de spanning werd nog groter. En toen klonk de stem van de man onduidelijk, als uit de verte, maar steeds toenemend in kracht.

Hij deed weer het verhaal van zijn rampen, het bedrog van de vrouw, en Raffles begreep dat het een herhaling zou worden van wat de beklagenswaardige kunstenaar zoeven al had gezegd!

In spanning luisterden de bandieten toe.

En daar was het reeds!

— Het goud! Het verdoemde goud! fluisterde de man op de brits. Ik heb er veel van dat kostelijk goud, het ligt goed bewaard — de leeuw bewaait het, mijn heerlijk goud! In de maand November...

Het was nu doodstil. Nog een paar seconden, die oude gek zou het geheim verraden hebben, zou gezegd hebben, waar hij zijn schat had verborgen.

Juist op dat ogenblik trad Raffles rustig nog een stap nader, en legde zijn hand zachtjes, met nauwelijks voelbare druk op de keel van Silfax.

Raffles had niet voor niets de lessen gevolgd van een Japanner, zeer bekwaam in de geheimzinnige kunst van het Jiu Jitzu, en van alle grepen, die daarbij kunnen worden toegepast. Die Japanner was een groot vriend van hem geweest, en had hem geleerd, dingen die eigenlijk geen enkele Aziat den Westering mag leren. Raffles kende ze en hij had ze nu toegepast!

Hij had niets anders gedaan, dan de top van de wijsvinger heel zachtjes neergedrukt op een zenuwknop, een weinig terzijde van het strottenhoofd, die een soort van verlamming in het leven riep.

Silfax kon niet meer spreken!

Hij deed er ook zelfs geen moeite voor, maar legde zich met een glimlach om de lippen op het kussen neder, en

staarde naar de zoldering van zijn hol, en naar zijn viool.

Maar Jim had heel goede ogen. Zijn ruige wenkbrauwen trokken zich dreigend samen, toen hij aan Raffles vroeg:

— Wat moet dat? Waarom gaat hij niet verder? Wat heb je met hem gedaan?

— Ik heb hem het zwijgen opgelegd! antwoordde Raffles onbeschroomd. Ik houd jullie voor een troep schurken, en het is niet goed, dat het goud in jullie handen komt!

— Welzo, welzo! riep de vrouw met een vals lachje. Jongens, wij hebben hier te doen met een middernachtzending!

Zij had zich een weg gebaand tussen de mannen door en kwam weer voor Raffles staan, en haar ogen vlamden, toen zij hem toebeet:

— Jij weet het! Hij wist wat hij zou zeggen!

— Ja, ik weet het! antwoordde Raffles rustig.

— Houd zijn voeten in het vuur jongens! schreeuwde de vrouw. Wij zullen ons toch niet laten bespotten door die kerel met zijn uitgestreken gezicht?

— Als jij dan maar vuur aanmaakt! riep Jim spottend, en met een gemeen licht in zijn ogen, terwijl hij met de kolf van zijn revolver speelde. Je ziet wel dat het uit is gegaan, meisje!

— Laten we kalm wachten totdat die kerel daar op het bed weer bijkomt! riep een van de mannen woedend.

— Hij zal niet meer spreken! zeide Raffles kortaf. Tenzij ik het wil!

— Dat zullen wij eens zien! brulde Jim, zijn revolver trekkend. Je laat hem nu op slag weer bijkomen, en zijn praatje afmaken, of anders.

Op dat ogenblik trad er een lange, magere man naar voren, met een bleek, lang gezicht, en die heel veel geleek op een dorpsonderwijzer of een plattelandsgeestelijke.

Zijn taal klonk ook zonderling beschaafd, en stak vreemd af bij de rauwe klanken uit de kelen der anderen, toen hij afgemeten zeide:

— Wij kunnen het zeer wel afdoen, zonder bloedvergieten, Jim Drexler. Je weet dat ik daar niet op gesteld ben. Althans, zolang het enigszins te vermijden is. Het is volstrekt niet nodig, deze man koelbloedig om het leven te brengen! Wij behoeven ons niet met nog meer misdaden te bezwaren, als het niet volstrekt noodzakelijk is! Bedenk dat wij eenmaal gesnapt kunnen worden, en dan zal de rechter ons dit zwaar aanrekenen!

— De blikke dominé is weer aan de gang! riep de vrouw met een schrill lachje. Hij had zendeling moeten worden, Tom! Jij hoort niet bij ons! Jij bent te zacht en te teer!

De man wendde haar langzaam zijn gelaat toe, en de blik uit zijn zonderling lichte ogen bracht haar eensklaps tot zwijgen. Die ogen waren klein en stonden te dicht bij elkander, maar zij hadden zulk een stekende blik, dat het een sterk man moest zijn, die hem durfde weerstaan.

— Als ik Jim was, dan nam ik mijn langste hondezweep, om jou af te ranselen, tot je over de grond kroop, zeide hij rustig, zonder enige stemverheffing. De vrouw kromp inderdaad ineen, als onder een zweeps slag.

En Tom ging voort, juist als een meester die voor de klas staat:

— De man die daar ligt zal niet meer spreken, tenzij over heel veel dagen, en jullie weten wel, dat wij niet zolang hier kunnen blijven, want de blauwe jongens zitten ons op de hielen. Het zal mooi zijn, als wij hun twee dagreizen voor zijn. Maar deze man weet het! Wij zullen hem met ons medenemen. Wij brengen hem naar ons kamp, naar de hut van Pete Kimberley aan de Porcupine, en daar kunnen wij hem op ons gemak martelen, totdat hij zegt wat wij weten willen. Want zeggen moet hij het, dat is buiten kijf.

Raffles had met oprechte belangstelling geluisterd naar de woorden van die zonderlinge man, die hier geen bloed wilde vergieten, maar wel bereid was hem op een senzame plek langzaam

dood te martelen, wanneer hij het geheim niet wilde verraden, en dat met een kalme stem, alsof hij over een onbetekenende zaak sprak. De man moest een goede opvoeding hebben gehad, dat was duidelijk te merken. Hoe hij bij deze troep verzeild kwam, was echter een raadsel.

Het meest voor de hand lag, dat ook hij door de gouddorst was aangegrepen.

Raffles zei kalm:

— Ik zal niets zeggen! Als gij mij goed zoudt kennen, dan zoudt gij begrijpen, dat het leven voor mij niet genoeg waarde heeft om het niet in ruil te willen geven voor de zekerheid, dat het goud niet zal terecht komen in moordenaarshanden!

— Wij zullen zien, wij zullen zien, vriend! zeide Tom, die, zoals later bleek, de bijnaam droeg, van «De Schoolmeester» en hij wendde met diezelfde eigenaardige, langzame beweging zijn gelaat naar Raffles toe. Ge moet weten dat ik kennis draag van vele soorten martelingen! Ik heb veel gereisd. Ik ben in China geweest. Ik weet niet of gij beseft, wat dat betekent!

— O ja! antwoordde Raffles bedaard. De Chinezen zijn ten allen tijde meesters geweest in de kunst van het pijnigen! Nu, gij kunt ze op mij beproeven! Ik tart U!

De twee mannen keken elkander een ogenblik zwijgend aan, en toen zeide de schoolmeester, even bedaard als steeds:

— Ik kan alleen maar herhalen: Wij zullen zien! En nu vlug voortgemaakt, mannen! Wij hebben hier niets meer te zoeken. Over een paar uren zal die man daar dood zijn. Intussen geef ik in overweging, twee onzer bij hem achter te laten, want het is mogelijk dat hij bijkomt en spreekt! Dan zal hij stellig de zin afmaken, die wij niet hebben mogen horen!

— Een prachtig plan! spotte de vrouw. En als zij het te horen krijgen, die twee, en uit eigen beweging het goud gaan zoeken?

De schoolmeester schudde afkeurend het hoofd en zei zalvend :

— Oh, maar zij zouden toch niet ver komen met de schat, geloof je dat ook niet, Jim ?

De woorden klonken heel eenvoudig, maar er was iets in de klank van de stem, die zelfs de meest verharderen onder die kerels deed huiveren.

En in de lichte ogen kwam een uitdrukking, zo duivels, zo wreed, dat de vrouw als het ware ineen schrompelde, en zich verschool tussen de anderen, alsof zich plotseling een giftige slang voor haar had opgericht.

De schoolmeester ging voort :

— Ik zelf zal de twee mannen wel aanwijzen ! Ik geloof dat ik mijn lieve vrienden door en door ken ! Karl en Jefke de Belg ! Die houden elkander goed in evenwicht ! En mochten zij iets vernemen, dan komen zij op hun beurt dadelijk naar de hut van Pete Kimberley, om het ons te zeggen ! Dan ontgaat onze waarde gast de marteldood. Het zal ons volstaan, hem een kogel door het hoofd te jagen, en hem dan diep onder de sneeuw te begraven, want het doet mij leed dat ik het moet zeggen, maar hij is overtollig, volkomen over-

tollig. Het noodlot heeft hem op onze weg gebracht, en de gevolgen zal hij als een man moeten dragen ! Vlug wat !

Jim trok een lelijk gezicht, want het kwam hem voor, dat men zijn positie als aanvoerder aantastte, maar hij deed toch alles wat de schoolmeester zeide.

Men nam Raffles aanstonds zijn geweer af, en ook het brede mes dat hij in de gordel droeg. Toen werd hij naar buiten gebracht, en de frisse lucht deed hem goed. Het sneeuwde. Nu pas zag hij nog enige andere mannen, die de wacht hielden bij een tamelijk grote slede, met tien goede honden bespannen. De slede was beladen, waarschijnlijk met een paar tenten en levensmiddelen, en afgedekt met een zwart zeildoek. Zijn geoefend oog zag dadelijk dat de honden vers waren, en die dag blijkbaar nog niet veel hadden gelopen.

Binnen vijf minuten was alles gereed voor het vertrek. Raffles werd gedwongen, op de slede plaats te nemen, en daarna werden zijn beide polsen met een dik touw vastgemaakt. Het was nog vinnig koud, ondanks de sneeuwval, en toch glimlachte Raffles.

Brand was gelukkig de dans ontsprongen !

HOOFDSTUK V.

DE TERUGKEER VAN BRAND

Het prokkelen had Brand veel langer opgehouden dan hij voorzien had.

Hij moest de oever van de Porcupine wel een half uur gaans volgen, voor hij dode, afgevalle takken vond, dik genoeg om te worden meegenomen.

Hij berekende dat hij al minstens anderhalf uur weg moet zijn geweest, en nu kwam er nog de terugtocht bij, met de wind in het gelaat, zwaar beladen, en terwijl het tot overmaat van ramp was gaan sneeuwen !

Het was een groot geluk, dat er op verdwalen niet veel kans was, want hij behoefde slechts de bomen te vol-

gen, die tot dicht aan de oever van de rivier groeiden, waarvan op dit ogenblik niet het minste meer te bespeuren viel.

Hij had bijna drie kwartier nodig voor de terugweg. Juist zou hij het smalle pad inslaan, dat hem naar de lange heuvel moest voeren, toen hij plotseling stil stond op het horen van een ongewoon geluid, waarvan hij de aard niet dadelijk begreep.

Het klonk als een dof gempompel, nu en dan afgewisseld met een zonderlinge kreet, die dadelijk gevolgd werd door het woedende gegrom van Chopin.

Was dat de stem van Kazalski ?

Hij kwam nog wat naderbij, en luisterde verbaasd en ongerust, en plotseeling wierp hij zich op de grond, op alles bedacht, want door de nachtelijke stilte, ver hoorbaar, klonk eensklaps een zeemansliedje, gezongen met 'n schorre dronkenmansstem!

Brand voelde zijn slapen koud worden. Er moest iets gebeurd zijn tijdens zijn afwezigheid, en alleen het denken daaraan maakte hem koud.

Hij sprong weer op, greep de bos met sprokkelheut, en sloop voorzichtig verder.

Eensklaps sloeg de hond aan, maar nu op een geheel andere wijze, vrolijk en alsof hij Brand verwelkomde. Het dier moest hem al geroken hebben, want hij was van richting veranderd, en liep nu met de wind mede.

Onmiddellijk daarop klonk het gekraak van het lage deurtje, dat ruw werd opgeworpen, en het zingen zweeg.

De wolken weken uiteen en de maan vol en groot, goot haar schijnsel uit over de vlakke en de open plek in het bos.

De hond bleef blaffen, het houtwerk van zijn wrak hok kraakte, de stem van de gewonde werd luider, maar het waren geen woorden die hij sprak, het was en soort van jammerklacht, doordringend, en eindeloos triest.

Brand wist nog niet wat hij doen moest, toen er eensklaps, op geen zestig passen afstand twee mannen te voorschijn traden, die zeker zoeven uit het hol waren gekomen.

Een hunner beval vloekend de hond stil te zijn, en trapte met zijn zware laars tegen het hok, dat het kraakte, maar de ander had Brand onmiddellijk gezien, zoals hij daar stond, en schoot zonder zich een ogenblik te bedenken, zijn revolver op hem af.

En Brand zou stellig midden in de borst getroffen zijn, indien de stijf bijeengebonden bos hout niet als kogelvanger gewerkt had! Hij kreeg nu slechts een soort van schok, wierp dadelijk de bos van zich af, rukte zijn

geweer van de schouder, en knielde neer, op het zelfde ogenblik dat de kerel nogmaals vuurde.

Fluitend gierde de kogel over zijn hoofd heen.

Toen schoot hij zelf, en de schutter daarginds, aan het andere ende van de smalle bospad hief zijn handen omhoog, zwaaide even heen en weer, en viel toen voorover in de sneeuw.

Zijn makker braakte een stroom van vloeken uit, en wilde zich achter de aardhoop in veiligheid brengen.

Toen geschiedde er echter iets, dat aan alles binnen weinige ogenblikken een einde maakte. Chopin, half dol van woede, had zich met het volle gewicht van zijn groot lichaam tegen de dunne planken van zijn hok geworpen, dat als het ware openspleet.

De grote hond, nog altijd met zijn verband om, kwam grommend te voorschijn, en sneller dan het weerlicht sprong hij de tweede man naar de keel.

Deze viel, luid om hulp schreeuwend. De hond lag boven op hem. Brand kwam toesnellen, want het schreeuwen van de man deed hem alles vergeten, maar hij zag dadelijk dat het al te laat was.

Het was hem zelfs onbegrijpelijk, hoe de man nog geluid had kunnen geven, want de dood moest bijna onmiddellijk zijn ingetreden.

Een sprong was voldoende geweest! Chopin had dadelijk raak gebeten. Zijn verschrikkelijke tanden waren diep in de keel van de man geslagen, die al stil lag, toen Brand naderbij kwam.

Met een gesmoorde stem riep hij de naam van de hond. Onwillig stond het reusachtige dier op, zachtjes grommend, met bebloede muil, en terwijl zijn ogen nog fonkelden.

Brand hield hem zijn revolver voor, gereed om zijn leven te verdedigen als het moest, maar het dier dacht er niet aan, hem aan te vallen.

Integendeel, de uitdrukking in de ogen veranderde als bij toverslag, hij begon te kwispelstaarten, en kwam zachtjes jankend van vragde op Brand

toelopen, die zijn revolver wegstak, en dadelijk naast de man die daar lag neerknielde.

Onmiddellijk begon de hond weer te grommen. Met een strenge berisping deed Brand hem neerliggen. Hij zag onmiddellijk dat hier geen enkele hulp meer kon baten. In de keel van de man gaapte een wijd gat, waaruit het levensbloed wegstroomde. De frote slagader was doorgebeten.

Aan de glazige ogen was het te zien, dat de man reeds dood was. Brand sprong op, en liep haastig toe op de ander, die voorover lag, zwart afgetekend tegen de sneeuw, als een man die gekruisigd is.

Brand wentelde hem om. Zijn kogel had de bandiet midden in het voorhoofd getroffen. Er was niets anders te zien dan een heel klein blauwachtig gaatje, waaruit wat bloed sijpelde, dat bijna onmiddellijk stolde.

Een ogenblik stond Brand verduwaasd rond te kijken. Alles was bliksemsnel in zijn werk gegaan. Toen stormde hij op het hol toe, waarin de hond hem reeds was voorgegaan, die nu zachtjes jankend voor de rustbank gezeten was, met zijn grote kop zover mogelijk uitgestrekt over de bontvellen, die het lichaam van zijn meester bedekten.

Brand wierp een verwilderde blik om zich heen. Hij had zijn revolver nog altijd in de hand. En hij vroeg zich af wat er gebeurd kon zijn, terwijl zijn gedachten razend snel door zijn hoofd joegen.

Raffles was verdwenen, en zeker niet uit eigen wil! waar kon hij zijn? Hij zag zijn geweer in een hoek staan. Zijn breed mes lag op de tafel, naast de primitieve lamp, het mes, dat hij maar heel zelden aflegde, zelfs niet in de slaap.

Brand wierp een blik naar buiten, en dat was voldoende om hem de gehele omvang van het ongeluk, dat geschied was, te doen begrijpen!

Overal indrukken van voetstappen, het spoor van een brede slede, uitwepfels van sledehonden. Een vrij

grote troep moest hier zijn gekomen, en Raffles hebben medegenomen, met een doel, dat hij volstrekt niet begreep.

Een ogenblik voelde hij zich ijskoud worden. Juist het raadselachtige van die ontvoering joeg hem schrik aan.

Hij trok het hoofd weer terug, en keek naar de man op de rustbank, die daar stil neerlag.

Die kende het geheim, en was er bij tegenwoordig geweest. Die zou hem kunnen inlichten! Maar het einde van de ongelukkige was nabij, zelfs een leek kon dat zien.

De hond liep onrustig rond, met moeite nog, zachtjes jankend, en legde zich toen neder voor de rustbank, en liet zijn kop daarop steunen, om met zijn grote, donkere ogen de man aan te zien, die daar sterven ging, en wiens enige vriend hij was geweest, jarenlang.

De wonde was nog niet geheeld, en toch had het dappere dier niet gearzeld, zijn meester bij te staan, toen hij geloofde, dat die in gevaar verkeerde.

Nog altijd joegen de gedachten elkander na in de hersens van Brand.

Wat moest hij doen, geheel alleen? Ja, als hij Henderson maar bij zich had gehad! Maar die bevond zich op dit ogenblik op de weg naar Fort Joekon, dat hij nauwelijks bereikt kon hebben, bijna vijf dagen gaans van deze plek.

En toen moest hij handelen, en dat zo vlug mogelijk!

Het was ellendig dat de sneeuw hoe langer hoe dichter neerviel, en waarschijnlijk verderop ieder spoor zou hebben uitgewist van de schurken, die zich van Raffles hadden meester gemaakt en hem hadden meegevoerd.

En de rampzalige Silfax had hem natuurlijk niet kunnen helpen. De onrustige, wilde uitdrukking was geheel uit hem verdwenen, het was de laatste opflakking van geregeld denken, dat daar te zien was in die twee wonderlijke ogen, die nu verbaasd rondzagen, door het hol dwaalden, de ogen van de hond ontmoetten, en toen op Brand bleven rusten, die dadelijk nog een

stap nader kwam, en zich over hem heen bukte.

— Een vriend! zeide hij zachtjes en vol medelijden. Blijf stil liggen, want gij zijt zwaar gewond!

— Ik ga sterven! zeide de man op de brits heel eenvoudig. Het is mij alsof ik een lange droom gedroomd heb, en nu wakker wordt, voor de laatste maal, om voor goed in te slapen. Wilt ge mij in het kort zeggen wat er gebeurd is? En wie gij zijt? Maar haast u, mijn ogenblikken zijn geteld.

En Brand verhaalde. Hij sprak vlug en zacht.

Hij poogde de bittere waarheid zoveel mogelijk te verbloemen, maar Kazalski hief met een droeve glimlach zijn witte, slanke hand op, en zei zachtjes.

— Ik ben krankzinnig geweest! Zeg het ronduit. En dat ik nu weer kan denken, dat bewijst mij duidelijker dan wat ook, dat het gedaan is! Ik dank U voor uw hulp. Ga onmiddellijk uw makker achterna! Ik weet volstrekt niet wat er gebeurd kan zijn, maar hij loopt stellig groot gevaar. Maar wacht nog een ogenblikje, schenk mij nog vijf minuten! Het sneeuwt?

— Ja, de sneeuw valt steeds dichtel! antwoordde Brand, die een blik door het lage deurtje naar buiten had geslagen.

— Natuurlijk! Wat wenst gij?

— Ik wil opstaan! reik mij mijn viool aan.

— Opstaan? herhaalde Brand verschrikt. Maar dat zult gij nooit kunnen!

— Ik wil! Zet mij althans in een zittende houding!

Er lag zulk een smekende klank in de stem van de kunstenaar, dat Brand hem die laatste bede niet wilde weigeren.

Met moeite hielp hij de ongelukkige, zich op te richten, zodat hij op de rand van de krib zat, en haastig stapelde hij alles wat hij kon vinden ten steun achter zijn rug op.

De hond jankte zachtjes, en er lag vrees in die klank.

Het was alsof hij de sombere gedaante reeds had gezien, die kwam aanschrijden uit het duistere bos, en die de man, die zijn meester en vriend was geweest, zou medevoeren naar onbekende gewesten.

Brand maakte haastig de kostbare viool los, en legde ze Kazalski in de armen.

Die spande met moeite de strijkstok en stemde het instrument.

Het aan de schouder brengen veroorzaakte hem blijkbaar heftige pijnen, want hij beet de tanden op elkander, tot zij in zijn lippen drongen.

Op zijn mager gezicht kwam echter een trek van verheerlijking, zodra de eerste toon weerklonk in dat sombere stinkende hol, slechter dan een varkenskot.

En Brand voelde een scherpe steek in zijn hart bij het horen van die wonderbare klanken, die eenmaal bestemd waren geweest voor tienduizenden, en die hij nu alleen opving, als een afscheid.

Wellicht had Kazalski nog nooit zo schoon gespeeld.

Al het bittere dat hij doorleefd had, het afschuwelijk verraad, zijn zwerftochten, ja zijn waanzin ook, alles kwam tot uiting toen hij de viool naar zijn kin had geheven, en het instrument deed klagen en wenen.

En plotseling stond hij op, met een alleruiterste krachtinspanning, zonder dat Brand hem behoefde te helpen.

Hij verhief zich in zijn volle lengte. Voor een kort ogenblik was hij weer de Kazalski van vroeger, de hartenveroveraar, de heerser die duizenden aan zijn voeten zag.

Hij had The devils Thrills van Paganini ingezet. Zijn ogen waren wijd geopend. De strijkstok vloog over de snaren, en deed ze jammeren en huilen. Brand stond als verstijfd in de verste hoek toe te zien.

De hond keek onbeweeglijk naar de man op, die daar stond te spelen, het dodelijk bleke gelaat beschenen door het flakkerende licht van de lampepit.

Eensklaps klonk er een schrijnende wanklank. Een der snaren sprong. Kazalski slaakte een lichte kreet, en wankelde even, alsof hij beschonken was.

Toen viel hij in zijn volle lengte voorover, en verbrijzelde in zijn val het kostbare instrument. De hond liet een hartverscheurende klacht horen, scherp jankend, en Brand knielde naast de man neer, en wentelde hem om.

Het hart stond reeds stil. Hij was dood.

Met grote moeite trok Brand hem weer op de rustbank, kruiste hem de armen over de borst, en dekte hem toe met de dierenvellen. De stukken en spaanders van de viool legde hij eveneens op zijn borst.

Toen greep hij vastberaden zijn ge-

weer, trad naar buiten en riep de naam van de hond. Het dier bewoog zich niet, en gromde alleen zachtjes. Chopin was weer voor de rustbank gaan liggen. Scheen daar te willen wachten, tot zijn meester weer ontwaken zou.

Brand floot, riep nogmaals de naam van het dier, en gaf het toen op. Hij kon niet langer wachten.

Hij trok zijn pelsmuts zo diep mogelijk over zijn hoofd, vulde zijn rugtas met wat hij maar kon vinden aan levensmiddelen, sneed niet zonder moeite nog een stuk van het berenvlees af, dat stijf bevroren was, en toen ging hij de duisternis tegemoet, zonder te weten wat hij doen moest, met lode schreden.

Het sneeuwde nog steeds.

HOOFDSTUK VI.

DE MAN OP DE HEUVELRUG

Brand liep bijna drie uren aan een stuk voort, en uitsluitend de behoefte om althans iets te doen dreef hem, want hij wist maar al te goed dat het louter toeval zou zijn, als hij het spoor vond van de bandieten, die Raffles met zich hadden meegevoerd.

Niet alleen sneeuwde het nog altijd, maar daarenboven wist hij met zekerheid, dat de schurken over een slede en honden beschikten.

Waarschijnlijk kwamen zij dus sneller vooruit dan hij.

Hij was in Noordoostelijke richting het bos ingetrokken, en volgde, voor zo ver hij kon nagaan, de Porcupine River.

Maar tenslotte viel de sneeuw zo dicht, dat voortgaan bijna onmogelijk werd.

Hij had geen tent bij zich, hij was dus wel verplicht, zijn nachtverblijf te zoeken in een rots hol.

Hij bevond zich toen juist aan de voet van een reeks lage heuvels, en hij vond tamelijk spoedig een klein hol

van de wind afgekeerd. Hij legde een vuur aan van dode takken, braadde daarboven een stuk van het berenvlees, sneed er kleine stukken van af met zijn jachtmes, en at het op met wat brood.

Een geen enkel ogenblik waren zijn gedachten elders dan bij Raffles! Hij was weggevoerd, dat stond vast. Waarheen en met welk doel? Brand kon het zich volstrekt niet voorstellen.

Maar toen hij zich met een zucht uitstreckte op de bodem van het hol, met zijn geweer naast zich, drong eensklaps de waarheid tot hem door, met de snelheid van een bliksemstraal.

De schurken konden niet bij toeval het hol van de gek hebben bereikt. Met opzet hadden zij zich daarheen begeven! En met welk doel kon dat anders zijn, dan uit de mond van Silfax te vernemen, waar hij het goud verborgen had, waarover zoveel in deze buurt werd gesproken? De ongelukkige had het niet kunnen of niet willen mededelen en omdat zij Raffles bij hem vonden, geloofden zij stellig, dat hij het geheim van de krankzinnige kende!

Zij hadden hem willen dwingen, het hem mede te delen. Raffles had natuurlijk geweigerd en nu hoopten zij hem misschien door uithongering, of door nog erger middelen tam te maken!

Ja, zo moest het gegaan zijn! Iedere andere verklaring kon geen stand houden.

En deze wetenschap luchtte hem bijna op, want dan liep het leven van Raffles ook geen onmiddellijk gevaar en zou Brand zijn spoor misschien bijtijds terug vinden!

Hij sliep een uur of zes, en ontwaakte met nieuwe krachten toegerust.

Hij liet wat gecondenseerde melk boven het vuur smelten, dat hij weer had aangemaakt, weekte er een paar hardbevoren scheepsbeschuiten in en deed daarmee zijn maal.

Toen maakte hij zijn plannen. Hij trachtte zich te verplaatsen in de toestand van de bandieten en vroeg zich af, of ook zij deze richting hadden gekozen, die hem binnen enkele dagen in Fort Macpherson zou moeten brengen.

Het leek niet waarschijnlijk dat zij dat zouden wagen! Wat konden zij echter in een meer Noordelijke richting zoeken? Daar breidden zich de eindeloze vlakten uit! Silfax was daar zeker nooit geweest, en er was ook geen gelegenheid, om er goud te verbergen. Moest hij dan weer op zijn schreden terugkeren?

Een gevoel van wanhopige onzekerheid maakte zich van hem meester. Het had opgehouden met sneeuwen, maar wat hielp dat hem thans? Het spoor was voor goed uitgewist!

Wel een uur bleef hij zo zitten nadenken en toen kwam hij tot de overtuiging, dat de ongelukkige waanzinnige, als hij inderdaad ergens geld begraven had, dit zeker niet zover van zijn hol zou hebben gedaan. Meer dan een dagreis ver verwijderde hij zich maar zelden van zijn standplaats.

Plotseling viel hem in, toen hij zijn bagage bijeen zocht, wat er was voor gevallen in de hut, toen Silfax ijde.

Hij had toen wat gezegd van de leeuwenrots! Brand had de verklaring van Raffles maar ten halve geloofd.

Maar als het eens werkelijk was? Als de ongelukkige met de leeuw inderdaad de rots bedoeld had, die die naam droeg?

Maar al was dat zo, de bandieten wisten dat niet en als Raffles zweeg, zouden zij het ook nooit te weten komen! Toch besloot Brand, die richting uit te gaan, bewogen door een soort van instinct, en misschien ook wel een weinig door de overweging, dat hij dan wat dichterbij in de nabijheid was van het huis van Hale, die hem misschien raad kon geven, hem kon helpen!

Haastig belaadde hij zich met alles wat onontbeerlijk was, en aanvaardde de terugtocht.

Het was zeer vermoeiend, want de sneeuw lag dik en hij was zwaar bepakkt met levensmiddelen, een paar dekens, een eetketel en schietvoorraad.

Hij ging echter niet nogmaals langs het hol van de dode kunstenaar, die daar nu stijf en stil zijn laatste slaap sliep, daar dit een grote omweg zou zijn, maar hield recht aan in Westelijke richting, alleen met de zon als wegwijzer, want Raffles had het compas bij zich.

Hij liep bijna drie uren aan een stuk door, en hield toen halt, om een sneeuwhaas toe te bereiden, die hij zo even tussen de rotsen geschoten had.

De zon was ten hoogste vier uren boven de kim zichtbaar, en gaf slechts heel weinig warmte. De hemel was volkomen onbedekt, er viel geen sneeuw meer, en de koude nam weer toe, naarmate de dag vorderde. Toen de zon verdween, en de duisternis viel, maakte zich weer datzelfde wanhopige gevoel van Brand meester.

Wat hielp dit zoeken? Hij was niets, een stofje, in deze eindeloosheid! Geen spoor van mensen, geen gebaande weg, zelfs geen blokhuis van een eenzame pelsjager.

Hij had die dag zeker al negen uren gelopen, en tenslotte was hij zeer vermoeid, en wierp zich met een kreet

van vertwijfeling neder aan de voet van een vrij lange helling, die naar een heuvelkling opsteeg, hier en daar begroeid met pijnbomen. Ook waar hij zich bevond stond een tamelijk groot bosje van deze bomen.

De maan was opgekomen, en stond als een zeer grote schijf van gepolijst zilver aan de hemel. Het was zo klaar, dat men gemakkelijk een paar honderd meters voor zich uit alle voorwerpen duidelijk kon onderscheiden.

Niet het geringste geluid liet zich horen, behalve nu en dan het harde knappen van een dode tak, die van een boom viel.

Als hij maar de geringste aanwijzing had gehad, als Raffles maar een teken voor hem had achtergelaten, een van die korte aanduidingen die hem tot gids hadden kunnen dienen!

Hij zocht naar een beschutte plek, om daar zijn vuur aan te leggen, en wat voedsel toe te bereiden, toen zijn oog plotseling viel op de heuveltop die het dichtst bij hem was. Hij bleef onbeweeglijk staan, met zijn hand aan de kolf van zijn geweer geklemd. De heuvel was laag, weinig meer dan een veertigtal meters, en zacht glooiend waren zijn hellingen.

Welnu, boven op de top, niet ver van spichtige pijnbomen, zat een man, en naast hem zat een dier, dat Brand aanvankelijk voor een grote wolf hield.

Mens en dier zaten daar zo stil, alsof zij uit brons gesmeed waren. Hun omtrekken waren zeer duidelijk zichtbaar tegen de lichte hemel.

Een ogenblik geloofde Brand aan een gezichtsbedrog, misschien wel aan een soort van zinsverbijstering, zoals die zich wel eens meer voordoet tijdens een zeer grote koude, en na zware vermoeienissen.

Maar toen herkende hij eensklaps het dier. Het was een zeer grote hond! Het was Chopin, de trouwe metgezel van Kazalski!

En dadelijk daarna herkende hij het hoofddekseel, de zonderling gevormde, eigengemaakte bontmuts van de Poolse kunstenaar.

Die suikerbroodvorm had hij bij geen enkel in deze streken gezien, alleen maar in sommige gedeelten van Siberie en van Thibet!

Brand was nooit erg bijgelovig geweest, maar nu begon hij op een vreemde wijze te trillen. Bestonden zulke zaken? Zat daarboven de dode man, met zijn hond naast zich? Was dat Kazalski, stijf en stil, roerloos, beschreven door het strakke, melkwitte maanlicht?

Brand verzette zich uit alle macht tegen de zonderlinge vrees, die zich van hem dreigde meester te maken. Hij moest zekerheid hebben. Hij omklemdde zijn geweer vaster, en sloop in gebukte houding tussen de bomen uit, en zocht naar de gunstigste plek om de heuvel te beklimmen.

Die plek was dichtbij, want de roerloze man en de hond zaten beiden met hun rug naar hem toe. De heuvelhelling was volkomen ontbloot van iedere plantengroei en dekking zou hij niet vinden. Hij wist dat het beklimmen moeilijk zou zijn door de dikke laag sneeuw, maar hij aarzelde niet.

Hij kon ongeveer halver hoogte zijn, toen de hond plotseling lucht van hem kreeg. Er kwam beweging in hem, hij wendde eerst de kop om, en stond eensklaps op zijn vier lange harige potten. Geen twijfel, het was Chopin!

Hij uitte eerst een dof gegrom, dat echter ploteling overging in een met moeite onderdrukt, vrolijk geblaf. De lange staart zwiepte heen en weer.

De man, roerloos tot dusver, had zich onmiddellijk omgewend, en zich bliksemsnel zover laten terugglijden, dat alleen zijn hoofd zichtbaar was, zijn hoofd en een stuk van de loop van een geweer!

En toen klonk een dreigende stem, die het Brand bijna deed uitschreeuwen van vreugde, en die hem toebulderde:

— Wie je ook zijn mag, als je nog een stap hoger komt, schiet ik je een blauwe boon door het hoofd!

— Henderson! schreeuwde Brand, met zijn geweer zwaaiend als een dolle. Ik ben het, je hebt niets te vrezen!

De reus liet een soort van gebrul horen, en het volgende oogenblik liet hij zich van de helling afglijden, Chopin volgde en dat moest hij wel, want hij was met een stevige ketting aan Henderson verbonden!

Hij had Brand herkend, en snelde hem zo vrolijk tegemoet, dat hij Henderson met zich meetrok, over de gladde helling, die tenslotte proestend en van onder tot boven met sneeuw bedekt voor de voeten van Brand terecht kwam. De ogen van de brave kerel blonken van innige vreugde, toen hij opstond, zich afklopte, en zeide:

— Dat is een gelukkige ontmoeting, mijnheer Brand. Het had weinig gescheeld of ik had U neergelegd!

Brand had de hand van Henderson gegrepen, en drukte die, alsof hij ze wilde verbrijzelen, toen zei hij:

— Ik had hetzelfde kunnen zeggen, James! Ik hield je voor een ander! Je draagt juist een muts als een man, die Mylord en ik dood in zijn hol hebben achtergelaten!

— Het is er niet net zo een, mijnheer, het is dezelfde muts! zeide de reus eenvoudig. Ik was daar! Ik heb het hoofddekseel meegenomen, omdat mijn eigen muts verloren was gegaan!

— Je bent in het hol van Silfax geweest? riep Brand in de grootse verbazing uit. Maar hoe is dat mogelijk? Je kunt toch in die korte tijd niet naar Fort Joekon heen en terug zijn gegaan?

— Ik ben er in het geheel niet geweest, mijnheer Brand. Nauwelijks vier uren gaans van Hales' hut kwam ons een troepje met kapitein Mellony tegen! Hij kwam juist zijn diensten aanbieden, en nam de meisjes met zich mee terug. Het was een troep van tien man, en dus achtte ik mij geheel verantwoord, de twee jonge dames in zijn handen over te geven!

— Daaraan heb je goed gedaan, Henderson, zeide Brand, die even het gelaat had afgewend. En wat verder?

— Wel, ik keerde natuurlijk dadelijk terug, ik hoorde van Hale, dat U en Mylord nog niet waren teruggekeerd

van uw tocht; ik liet mij de weg wijzen, en trok naar het hol van Silfax. En nu ben ik op weg naar de plek waar Mylord zich bevindt.

— Ken je die dan? vroeg Brand verbaasd.

— Natuurlijk! Mylord had een aanwijzing achtergelaten!

— Een aanwijzing? Daarvan heb ik niets gevonden! riep Brand in de grootste verbazing uit. Hoe heb je die dan kunnen ontdekken? waaruit bestond ze?

— Het toeval heeft me geholpen, mijnheer Brand! Toen ik binnen drong sprong er een grote hond op mij af, en ik had moeite genoeg, hem mij van het lijf te houden. De hond sprong wild tegen de tafel, waarop een oud benzineblik stond, bij wijze van lamp. Het ding schoof tot aan de rand, en naast het mes van Mylord, dat daar lag, zag ik dadelijk iets in het tafelblad gekrast! Het waren de tekens die wij zijn overeengekomen! Ik herkende ze onmiddellijk. Mylord had zeker kans gezien, schijnbaar onverschillig met een roestige spijker of zoiets het hout te bekrassen! Toen is de lamp er zeker bij ongeluk weer over heengeschoven!

— En wat behelsde de mededeling? vroeg Brand in de grootste spanning.

— Slechts een paar woorden, mijnheer Brand: «Trekken weg naar het Noordoosten. Zal trachten, bandieten terug te voeren naar leeuwenrots. Wees voorzichtig. Tracht Hale te hulp te roepen». En nu ben ik op weg naar die rots, zo als U ziet!

— En de hond? Is die je gevolgd?

— Mijn verhaal is nog niet uit, Mijnheer Brand! Ik had het geheimschrift nauwelijks ontcijferd, en had nog ternauwernood de dode op de rustbank gezien, toen de hond weer begon rond te springen en nu de lamp helemaal van de tafel wierp. Ik heb nog nooit zo vlug en zo grondig iets in brand zien raken, mijnheer Brand! De brandende pit viel in een hoop vossen en kurkdroge bladeren, die vlak naast het bed lagen, die met de vellen in brand geraakten. Ik had maar juist even de tijd, weer

door het smalle deurtje naar buiten te springen. Ik had niets anders bij mij dan het geweer van Mylord en de hond, want die was gevluht door de verstikkende rook. Binnen tien minuten was alles afgelopen. Al het houtwerk daarbinnen was verbrand. Een verstikkende, stinkende rook steeg boven de heuvel op. Het lijk daarbinnen moest volkomen verbrand zijn. En de hond begreep dat zeker ook, want toen ik een stuk touw aan zijn halsband bond, ging hij gedwee met mij mede.

Henderson zweeg en Brand dacht een oogenblik aan de ongelukkige, wiens gebeente daar nu rustte naast de as van zijn verbrande viool, duizenden mijlen van de plek, waar hij vroeger zijn triom-

fen had gevierd. Niets was er van de kunstenaar overgebleven en niemand zou ooit willen geloven, dat hier een der grootste kunstenaars van de twintigste eeuw om het leven was gekomen, en zijn jammerlijke dagen had beëindigd.

De jonge man stond een oogenblik in gepeins verzonken en greep toen de arm van Henderson met de woorden :

— Het lot is ons gunstig gezind geweest, James ! Wij weten nu tenminste dat wij in de goede richting zijn ! Ik heb wat voedsel, en veel munitie. Heb je een tent meegenomen ?

— Ja, mijnheer Brand !

— Dan zullen wij nu enige uren rust nemen en morgen dadelijk op weg !

HOOFDSTUK VII.

DE STRIJD OP DE LEEUWENROTS

Toen de beide mannen de volgende morgen goed uitgerust opstonden, was het nog duister. Toch kon men tamelijk ver zien, door de werking van de sneeuw. Terwijl zij zich zo goed mogelijk wat reinigden met een paar handen vol sneeuw, vroeg Brand :

— Wat waren eigenlijk je gedachten over mij, Henderson, toen je de hut leeg vond ?

— Wel, mijnheer Brand, eerst begreep ik het niet goed, maar bij het zien van die twee dode schelmen doorzag ik de zaak ! U was er zeker niet geweest, toen de schobbejakken Mylord overvielen, en u was dadelijk erop uitgetrokken, om te trachten, zijn spoor te vinden. Ik begreep wel dat dat bijna onmogelijk zou zijn, vanwege de sneeuwval.

— En toch had ik de goede richting gekozen, James. Misschien, als ik nog een paar uren in Noordoostelijke richting was doorgegaan.

— Nu, het zal nu ook wel goed aflopen, mijnheer Brand ! Mylord is zo knap, dat hij de schooiers wel aan het lijntje zal weten te houden, totdat hij denkt, dat wij in de buurt kunnen zijn, riep Henderson vol vertrouwen uit. Zij

willen zeker een losprijs voor hem vragen, mijnheer Brand ? Eerlijk gezegd begrijp ik niets van die ontvoering !

Brand schudde het hoofd en gaf ten antwoord :

— Het is iets anders, James ! Mylord weet of meent tenminste te weten, waar zich het goud bevindt, dat de ongelukkige Silfax verstoep had. En dat willen de bandieten nu uit hem trachten te krijgen ! Ik denk, door martelingen !

Henderson liet een sissend geluid horen, en balde zijn verschrikkelijke vuisten.

— Nu begrijp ik het beter, mijnheer Brand ! Dat zal hun berouwen ! Dan is het goud zeker op de Leeuwenrots ?

— Zo is het, James !

En nu deelde Brand alles aan Henderson mede, wat er in het hol van de waanzinnige was voorgevallen, en op welke wijze deze de plek had aangeduid, waar het goud zich moest bevinden.

Ondertussen hadden de twee mannen vuur aangelegd en een stuk van het meegenomen berenvlees gebraden. Zij dronken er thee bij, wel is waar zonder suiker, maar daarom niet minder wel-doende door haar warmte. De koude

was nog toegenomen. Chopin, ofschoon hij was losgemaakt, had de mannen geen oogenblik verlaten. Hij scheen wel te begrijpen, dat bij hen thans zijn redding lag. Vooral voor Brand, die hem had verbonden, scheen het schrandere dier grote vriendschap te gevoelen, en hij staarde hem, de grote kop op de voorpoten uitgestrekt, onophoudelijk aan met zijn donkere ogen. Ofschoon half verwilderd reeds, scheen het dier het gezelschap van de mens toch niet te kunnen ontberen.

Het dier kreeg een gedeelte van het overgelaten vlees en een keihard stuk brood, dat het echter met het grootste gemak tussen zijn witte, vreselijke tanden vermaalde, en toen werd de tent afgebroken en opgerold en de twee mannen begaven zich op weg, terwijl de hond onmiddellijk opstond en hen volgde.

— Hoe ver zouden wij ongeveer van de rots verwijderd zijn, mijnheer Brand? vroeg Henderson, toen zij enige stappen hadden gedaan, langs de voet van de lage heuvel.

— De afstand kan van deze plek af nauwelijks meer dan vier uren gaans bedragen, James! En de hemel geve, dat Mylord het tot nu heeft weten uit te houden.

— Dat heeft hij zeker! Hij rekent stellig op ons, daarvan ben ik overtuigd.

— Misschien op mij, vriend Henderson, maar op jou kan Mylord niet rekenen, daar hij immers volstrekt niet weet, dat je de gelukkige ontmoeting met kapitein Mellony hebt gehad.

— Des te groter zal de verrassing voor hem zijn! riep Henderson met zijn breedste lach. Ik geloof aan voor-gevoelens, mijnheer Brand en op dit oogenblik zegt zo'n voorgevoelen mij, dat wij Mylord binnen enige uren zullen terugzien!

— Ik hoop het, James! En nu reeds druk ik je op het hart, de grootste voorzichtigheid in acht te nemen! Wij hebben met sluwe kerels te doen, die zich door niets laten terughouden om hun doel te bereiken. Er zijn er zeker acht en misschien wel tien, en een revolver-

schot is maar al te spoedig gelost! Daarenboven hebben zij honden bij zich, die spoedig onze aanwezigheid zouden verraden, als wij niet zorgen, boven den wind te blijven! Je belooft me dus, dat je volstrekt niets onderneemt op je eigen houtje?

— Ik belooft het, mijnheer Brand! U is om zo te zeggen de generaal en ik ben de adjudant! En wat de hond betreft, die gebruiken wij als een *éclairéur*.

— Wij zullen wel zien, James! hernam Brand. En laten wij nu voortmaken, want misschien zijn de minuten kostbaar! Als de bandieten inzien, dat Mylord hen bedrogen heeft, dan zullen zij misschien een vreselijke wraak nemen! Vooruit dus!

Een paar uren liepen de twee mannen op sneeuwschoenen voort, zonder veel te spreken en zonder dat er iets bijzonders gebeurde.

Een paar malen waren er in hun onmiddellijke nabijheid sneeuwhoenders opgevlogen en Brand had moeite, zijn jachtlust te bedwingen. Hij durfde nu niet meer schieten, uit vrees dat de bandieten het mochten horen. Niemand immers kon zeggen, waar hun troep zich bevond. Zij waren sedert enige oogenblikken weder een van die bossen binnen getreden, hoofdzakelijk bestaande uit pijnbomen en waarvan de bodem golvend was.

Hier moesten zij dus heel voorzichtig zijn, want wie kon zeggen, of zich niet achter een van die lage kammen het kamp der bandieten bevond! De twee mannen keken dus scherp uit naar verschijnselen van rook en luisterden met de grootste aandacht. Het werd zeer langzaam licht en over een uur zou de zon zich boven de kim vertonen. Dat ze in de goede richting liepen betwijfelde Brand geen oogenblik. Hij herkende duidelijk enige plekken, die Raffles en hij voorbij waren gekomen, toen zij een paar dagen tevoren hun onderzoekingsstocht naar het hol van de krankzinnige ondernamen. Hier was het een groepje bomen, daar was het een rotsblok van eigenaardige vorm.

Natuurlijk zochten de beide mannen ook naar een spoor op de bodem, maar zij vonden niet anders dan de indrukken van wolvenklauwen en die van elandshoeven. Brand had de hond aangeliënd, uit vrees dat hij plotseling vooruit mocht stormen, en hij lette aandachtig op de gedragingen van het dier. De wind, hoewel weinig krachtig, was op dit ogenblik in hun richting. Chopin gaf echter niet de minste blijk, dat hij iets verdachts in de omgeving bespeurde. Hij liep rustig mede en dat was wonderlijk genoeg voor een hond, die zeker nooit het gebruik van de lijn had gekend. Zijn wonde was zo goed als genezen en spoedig zou hij weer de oude zijn.

Zij trokken nog een half uur verder, niet ver van de zoom van het bos, toen Brand plotseling stil stond.

Hij begreep dat het scherm was opgegaan voor het laatste bedrijf van het drama. Want op ongeveer een kilometer afstand steeg heel zwak een dun, blauw rookwolkje ten hemel. Het moest afkomstig zijn van een of ander kampvuur, niet ver van de Leeuwenrots, waarvan de beide mannen de top nu en dan zagen heenschemen door het geboomte.

Niets anders was te zien dan dat dunne rookzuiltje, dat bijna rechtstandig opsteeg, want zoals gezegd, er was bijna geen wind.

— Dat moeten zij zijn, Henderson! zei Brand zacht, als vreesde hij, zelfs op die afstand te worden gehoord. Wij zullen eerst zo voorzichtig mogelijk naderen en dan eens kriegsraad houden. Meer dan ooit is hier de eerste klap goud waard! Misschien is Mylord wel geboeid en dan vrees ik dat het nodig zal zijn, tot de avond te wachten. Want als zij zien dat het spel verloren is, zouden zij hem wel een kogel door het hoofd kunnen schieten!

Henderson verbleekte en zijn tanden knarsten van woede.

— Laten wij in ieder geval de toestand gaan opnemen, mijnheer Brand. Ik geloof dat ik onmogelijk zou kunnen wachten tot het vallen van de dui-

ternis!

— Vooruit dan en denk er om, iedere onvoorzichtigheid kan Mylord het leven kosten!

Zij gingen voorwaarts, zoveel mogelijk de rookzuil in het oog houdend, die nu en dan verdween achter een terreinplooi, en zij droegen daarbij zorg, zoveel mogelijk tussen de bomen te blijven.

Zij deden bijna een half uur over een afstand, die zeker niet meer dan tien minuten gaans bedroeg.

En tenslotte waren zij zo dicht bij, dat zij nu en dan een ruwen lach of een luide kreet konden vernemen. Op dat tijdstip waren zij aan den voet van een kleine heuvel, niet veel meer dan een aardbult, ongeveer twaalf meters hoog en spaarzaam met bomen beplant, behalve aan de zijde die afdaalde naar de vlakke, waar het kamp der bandieten moest zijn en die volkomen vlak was. Op nauwelijks tien meter van hen af waren de overblijfselen zichtbaar van een hut van ruwe planken, die bijna geheel in elkaar was gevallen.

Wij moeten op de top van die heuvel klimmen, Henderson, zei Brand zacht. Die is zeker niet verder dan vijftig meter van het kamp verwijderd. Ik zal de hond vasthouden. En de hemel geve, dat hij niet gaat blaffen! Neem je geweer en wees voorzichtig!

Niet zonder moeite klommen zij tegen de helling op, tot zij bijna de top bereikt hadden. Daar hielden zij halt en bestrooiden hun donkere bontmutsen en hun schouders met sneeuw, om zo weinig mogelijk tegen de omgeving af te steken.

Zij wierpen zich op hun buik en hessen zich heel voorzichtig nog wat hoger op. En plotseling overzagen zij het gehele kamp. Het bevond zich aan de voet van de Leeuwenrots. Er brandde een groot vuur, waaromheen vier kerels en een vrouw gezeten waren. De slede stond er dicht bij en de honden lagen rustig in een kring om het vuur. Zij hadden blijkbaar zoeven pas hun maal gedaan. Op de helling van de Leeuwenrots waren een paar gedaan-

ten zichtbaar, die blijkbaar ergens naar zochten. Want hoger naar de top was er nog een te zien.

En tegen de slede leunend zat Raffles, rustig als steeds. Brand zag dadelijk dat zijn polsen met een touw aaneen waren gebonden, maar dat zijn benen vrij waren. Hij at kalm van een stuk brood en bracht daarbij telkens zijn geboeide handen naar zijn mond, tegelijkertijd. De vrouw scheen nu en dan iets tegen hem te zeggen met een schelle lach, maar Raffles antwoordde niet en at rustig verder.

Brand nam dit alles zeer nauwkeurig waar, terwijl alleen zijn muts en zijn ogen boven de heuveltop uitzagen. Hij had Chopin gedwongen, achter hem te gaan liggen. Henderson verschoot zich zo goed mogelijk achter een boomstomp, klaar om te handelen. De helling naar beneden was tamelijk stijl en met steenharde sneeuw bedekt.

Brand begreep wel, dat het een waagstuk was, maar hij deed toch heel zachtjes het gefluit horen van een merel, het afgesproke sein, in alle landen ter wereld. Merels komen er in deze streken en in dat jaargetijde niet veel voor, maar gelukkig scheen geen van de bandieten dat te beseffen. Raffles begreep het daarentegen des te beter. Dat bleek uit zijn handelingen.

Zonder dat iets zijn verbazing of vreugde verried deed hij een laatste hap in het brood, wierp het weg, geeuwde en rekte zich uit, de vingers ineen geklemd, en zijn vuisten zover mogelijk boven het hoofd heffend.

En zo bleef hij zitten, als in afwachting. In het eerst begreep Brand de betekenis van dat gebaar niet en toen werd het hem aanstonds duidelijk! Hij onderdrukte uit alle macht een siddering en toen bracht hij zijn mond bij het oor van Henderson en fluisterde:

— Maak je gereed, wij gaan uitvallen! Doe je sneeuwschoenen af, want die zouden ons remmen. Neem die rode kerel op de korrel, die het dichtst bij Mylord zit. Wacht mijn bevel af voor je schiet! Ik zal tegelijkertijd op het touw mikken, waarmede de pol-

sen van Mylord gebonden zijn! Daarna schieten wij allebei nog een keer en dan laten wij ons naar beneden glijden en vallen zo midden tussen de troep! Opgepast!

De twee mannen gespten hun sneeuwschoenen los en brachten hun geweer aan de schouder. Brand was zonder twijfel de beste schutter van hen allen, maar nooit had hij zulk een afschuwelijke vrees gevoeld om mis te schieten. Als zijn kogel de pols van Raffles trof, was alles verloren! Er was maar een zeer kleine speling tussen diens beide handen, zeker niet meer dan een centimeter!

Hij mikte met de grootste zorgvuldigheid en toen riep hij luid:

— Nu!

Op hetzelfde ogenblik schoot hij. Tegelijkertijd knalde het schot van Henderson. De man met het vuurrode haar maakte een zonderlinge sprong en viel voorover bijna in het vuur, nadat een van zijn makkers hem haastig aan de benen moest terugtrekken.

Brand slaakte een juichtkreet. Het schot was raak geweest! Raffles gaf een heftige ruk en het touw brak! Snel-ler dan de gedachte sprong hij toen op een van de kerels bij het vuur en rukte de revolver uit de lederen holster boven zijn rechter heup. De kerel die zijn getroffen makker van de vuurdood had gered slaakte een gebrul van woede en liet hem los, om zelf zijn zware Colt te trekken. Hij schoot van de heup af, om tijd te sparen, en dat was zijn noodlot, want zijn kogel schampte Raffles slechts de schouder. Deze vuurde terug en de man greep wild in de lucht en plofte ter aarde, met wijd uitgespreide armen.

Daarboven knalden nogmaals de Remingtons. Henderson miste in de opwinding, maar Brand trof nog een man in de arm. Het volgende ogenblik waren zij opgesprongen, namen een aanloop, lieten zich op hun hurken neer en gleden met een sneltreinvaart langs de helling omlaag, tot op een paar schreden van het vuur, terwijl Chopin met grote sprongen volg-

de, en onmiddellijk op zijn manier aan het werk ging. Het gehele toneel speelde zich in weinige minuten af. Van de vier mannen om het vuur waren er twee op slag gedood, de derde was zwaar gewond en de vierde had een kogel door de arm. De vrouw stond als versuft erbij, niet in staat om zich te verroeren, half verlamd door schrik en woede.

De hond stond op het punt, zich op de gewonde te werpen, maar een luid bevel van Raffles deed hem aanstonds neerliggen.

Intussen waren de kerels op de heling van de Leeuwenrots op het schieten opmerkzaam geworden. Zij hadden hun geweren meegenomen en begonnen onmiddellijk te vuren op de aanvallers, die haastig dekking moesten zoeken achter de slede. Henderson had de vrouw naast zich negetrokken, tamelijk ruw, met de woorden:

— Blijf daar niet staan, jij helleveeg! Of wil je door je eigen kornuiten als een konijn worden neergelegd?

De mannen daarboven bleven als dol schieten. Het regende kogels in de buurt van de slede.

Brand maakte gebruik van een ogenblik dat een der schutters zijn hoofd wat teveel ophief en vuurde. De man daarboven kwam in knielende houding overeind en plotseling neigde hij voorover en stortte, om en om buitend, van de hoogste top van de rots omlaag.

Toen pas gaven de twee anderen de partij verloren. Men zag hen haastig achteruit kruipen, tot achter een rotsblok en toen verdwenen zij geheel uit het zicht.

Toen ging Raffles zwijgend de gewonde man verbinden en de vrouw kreeg bevel, op de slede plaats te nemen. Chopin zou een geduchte bewaker zijn! Voor de doden werd een graf in de harde sneeuw gegraven en toen brak de tijd aan, om zich te overtuigen of Silfax niet gelijk had.

De tweelingen waren al heel spoedig gevonden. Drie uren na zonsopgang trof het einde van de schaduw van de langste boom een punt van de rots. Het aantal schreden werd zorgvuldig afgemeten.

En Silfax had niet geijld. Op de bodem van een duistere, smalle schacht vond Raffles een zak met goudkorrels en grotere brokjes, die zeker wel zestig kilo woog.

Het werd duur betaald, Brand, zei Raffles ernstig. Maar dat wordt goud steeds en overal! De bandieten daar in de harde grond hebben het spel willen spelen en zij hebben het verloren! Ook wij hadden de verliezers kunnen zijn! Tien minuten later was de slede onderweg naar de blokhut van Hale, waar de gevangenen zouden blijven totdat de politie van Fort Joekon ze zou komen halen.

Toen die verscheen, waren «Graaf Palmhurst» en zijn vrienden naar het Noorden getrokken.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

DE GESTOLE CLAIM

